PROMIN

ПРОМІНЬ

ЖОВТЕНЬ
Ч. 10
1978

Second Class Mail Registration Number 1925

ПРОМІНЬ

РІК XIX. ЖОВТЕНЬ 1978 Ч. 10

Виходить раз у місяць

Видає

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

Редагує Редакційна Колегія

Редактор — НАТАЛІЯ КОГУСЬКА

PROMIN

No. 10 OCTOBER, 1978 VOL. XIX

Monthly Publication

Published by

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA

Edited by Editorial Committee

NATALIA KOHUSKA — Editor

Передплата в Канаді	$8.00
Передплата до інших країн	8.00
Поодиноке число	.80

Передплату висилати на адресу:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

Subscription in Canada	$8.00
Subscription in other countries	8.00
Single copy	.80

Address:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

В ЦІМ ЧИСЛІ:

Г. Матвієва — Книжка — неоцінений скарб для кожної людини	1
— Комунікат Президії Секретаріяту СКВУ	3
Юрій Ковар — Канадська льотерійна гра	4
Т. Горохович — Микола Зеров	5
К. Лабюк — Заклик до членства і читачів	6
Наталія Кібець — Чарівниця співу	7
— Музейні вісті	10
А. Т. — Пошана і подяка	11
Люба Кут — Подяка	12
Borys Kamynetsky — Ukrainian-Canadian Synopsis of Youth Organization	13
— Noble Institute	14
— Please hear what I am not saying	15
— Гордість без упереджень	16
Відділ для дітей	18
Комітет — Дещо про Альбом українських буковинських взорів	19
Квіти незабутнім	21
Скажіть їм правду про новий Канадійський закон	22
Пресовий фонд відділів Союзу	23
Громадська хроніка	24
Річні звіти відділів	27
Стефанія Кульба — Довкола дому	32

НА ОБКЛАДИНЦІ: Урочистий акт проломання першої скибки землі під будову Українського Музею Канади. На світлині офіційні представники уряду та відпоручники українських організацій. Посередині в білому голова Дирекції Українського Музею Канади Марія Ткачук.

ВИДАННЯ, ЩО ЇХ МОЖНА НАБУТИ В ЦЕНТРАЛІ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

Блискуча зоря, княжна Анна Всеволодівна, Митр. Іларіон	$ 0.50
Вибране, Г. Мандрика	1.50
Видатні жінки України, Н. Полонська-Василенко	6.00
Довідник про Союз Українок Канади	0.10
Листки взорів з мистецької книжки, хрестиками, явор., низинкою	0.25
Дорогами Сорокріччя, Н. Когуська	1.50
Збірка матеріялів, 100-річчя з дня нар. Лесі Українки	2.50
На крилах пісень, пісні з нотами на слова Лесі Українки	10.00
На Роковини Івана Франка	1.00
П'єса, „За нами, сестри!", Анна Звоздецька	1.50
П'єси для молоді	2.50
Програма для садочків	1.50
Програма для Молодших Відділів СУМК	2.00
Програма на свято Л. Українки і О. Кобилянської	1.00
Програма на свято Св. Миколая	2.50
Про життя і творчість Ольги Кобилянської	0.50
Підручник для Надзірної Ради Молодших Відділів СУМК	7.00
50-річчя здобуття громадських прав Української Жінки, Г. Янішевська	0.75
Статут Союзу Українок Канади	0.25
Твори Лесі Українки, в англійській мові, КУК	7.50
Три сильветки, Л. Білецький	1.50
Українські коляди, С. Яременко	0.75
Українська жінка в хореографії, М. Пастернакова	3.00
Чарівний діямант, М. Погідний-Угорчак	2.00
Юний Скоморох, п'єси для молоді	6.00
Я вернуся, О. Крамар	0.50
Pysanka: Icon of the Universe — Museum U.W.A.C.	3.95
"Ukrainian Canadiana" U.W.A.S.	12.00
The Development of Ukrainian C'assical Music, D. Koziy	0.50
Canada's Cultural Heritage, O. Woycenko	0.50
Souvenir — Key rings	1.00
Ukrainian Embroidery Designs and Stitches	7.00

Союз Українок Канади — Едмонтон, Альберта

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA

№25 11024 — 82 Ave.,

Edmonton, Alberta T6G 0T2

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada

ПРОМІНЬ

VOL. XIX ЖОВТЕНЬ, 1978 ЧИСЛО 10

КНИЖКА – НЕОЦІНЕНИЙ СКАРБ ДЛЯ КОЖНОЇ ЛЮДИНИ

Від часу, коли постало друковане слово, відтоді людство зробило великий поступ в усіх ділянках свого життя.

З уведенням друкованого слова, кожний народ світу, а в тому й наш український, вже мав нагоду записати, за допомогою своїх письменників, усі духовні здобутки, все знання і досвід, який даний народ виявляє упродовж минулих поколінь.

Вже стародавні народи тисячі літ перед народженням Христа, робили різні записи та мали для цього свої, властиві їм, знаки. Вавилонці і асирійці записували їх на черепицях, індуси на пальмових листях, єгиптяни, греки та римляни — на папірусах, а пізніше, у другому столітті перед Христом — на пергамені і тоді вже зв'язували їх у книжки.

З винайденням паперу в чотирнадцятому столітті та друку в 1440 р., книги ширяться по цілому світі, знаходять собі місце у кожного народу, у кожній хаті.

На Україну рукописні книжки прийшли разом з християнством. Літописець згадує, що вже Володимир Великий „брав діти у визначних людей і давав їх у книжну науку". Також і князь Ярослав Мудрий читав сам і дуже дбав про переписування і поширення книжок.

За підручники у школах служили богослужбові книжки, найчастіше Псалтир. Писанням книг займалися люди духовні — священики і монахи. Друковані книжки почали з'являтися в нас в Україні вкінці чотирнадцятого століття. Це були перші церковнословянські книжки.

В роках 1565-1570 український шляхтич Василь Тяпинський видрукував у своїй друкарні короткий Катехизис для дітей та Євангелію на „просту руську мову" і тоді ж саме починається друкарська діяльність Івана Федоровича, що в 1568 р. видрукував Євангелію, а в 1570 р. Псалтир і Часослов.

Це наведено дещо з історії розвитку друкованого слова в Україні, щоб вказати на те, що наш народ український з найдавніших часів, поруч з іншими культурними народами світу, дбав про розвиток, в першій мірі, своєї духовної культури.

Читаючи твори наших письменників — класиків, ми знаходимо там ті духовні перлини, про які згадує у своїх творах Іван Франко. Книжка є для нас найбагатшою спадщиною, яку лишили нам духовні велетні нашого народу, як Іван Котляревський, Тарас Шевченко, Іван Франко, Леся Українка, Ольга Кобилянська. Осип Федькович і багато інших.

Багато років тому Іван Котляревський написав нам „Наталку Полтавку" з якої довідуємось про побут нашого народу. Більше як 100 років тому наш безсмертний Тарас Шевченко написав нам „Кобзар", в якому так яскраво і глибоко відчуваємо всі прагнення нашого народу. Іван Франко, Леся Українка, Ольга Кобилянська у своїх творах змалювали безмежну красу української душі, красу української природи. І це ж вони клали печатку свого духа, відтворювали епоху, відгребували з-під руїн блискучу славу державного життя України в минулому, малювали героїчний епос славної козаччини.

Книжка, як живий свідок усіх найкращих прагнень нашого народу і людства, має таємний вплив на наше життя і на правильне розуміння наших життєвих потреб, на нашу поведінку. Книжка є школою, дійсним учителем, професором знання. Сліди читання доброї книжки лишають нам нестертий напрям у нашому житті. Визначний англійський письменник Свифт сказав, що „книжка є дитиною ума, постійно горіючою лямпадою нагромадженого розуму і мудрості". І так воно є, бо в книжці є згромадження знання і досвід багатьох століть, найкращих розумів світу. Книжка є спадщиною, яку лишили нам генії, як дар внукам, щоб передавати з покоління в покоління. Лиш через книжку можемо ми розмовляти з найбільшими мудрецями світу. Славний англійський поет Карлайл сказав, що в „книжці міститься душа минувшини та голос великих мислителів і вчених всіх народів світу".

Між людьми, які інтелектуальним рівнем піднялися понад пересічні межі, які дали менший або більший вклад у будову культури людського духа, майже немає таких, які з вдячністю, а то й тихим пієтизмом, не згадували б казок, пісень, заслуханих у дитинстві, чи книжок,

прочитаних у ранніх днях життя чи вчасній молодості.

Із захопленням читав живу книгу слів улюбленого діда — Тарас Шевченко. Про неї згадує він так:

— Спасибі, дідусю, що ти
заховав в голові столітній
ту славу козачу.
Я її онукам тепер розказав.

Друкований закордоном „Кобзар" Шевченка вже читали при мерехтливім світлі каганця у селянських родинах. Його чиста народня мова, його палке слово викликали стільки радості й почуття гордості, що здавалось, наче по довгій зимі зійшло сонце й освітило рідну ниву своїм життєдайним теплом.

Сестра Лесі Українки Ольга Косач Кривенюк розказує:

— Старший брат Лесі — Михайло навчився дуже рано читати, а що Леся навчалася разом з ним, то в 4 роки вона вже зовсім справно читала. Найлюбішими книжками в Лесі й Михайла були книжки з українськими народніми піснями та казками, сербські народні думи й пісні в українському перекладі, міти стародавніх греків та ще книжки про подорожі різних славних мандрівників.

Ті книжки вони знали мало не всі напам'ять.

Іван Франко згадує: ... хрестив мене знаний у літературі о. Осип Левицький. Деякі книжки, що по нім остались в селі в руках мужиків, належали до першої моєї лектури.

Марко Черемшина пише: — мій батько полюбив дуже писменство, познайомившись у молодих літах з Федьковичем і для того дбав, щоб у хаті була бібліотека, щоб я мав що читати вже змалку.

Залюбки слухала народніх казок і Уляна Кравченко. Марія Башкірцев — дуже цікава постать із сторінок української культури — уже в ранньому дитинстві називала книжки своїми найкращими приятелями. Це ось кілька прикладів про вплив книжки, прочитаної в дитинстві, на розвиток інтелекту одиниці, а далі нації. Немає такого виховного моменту, якого не заторкала б тематика українських дитячих книжок.

У скарбниці української дитячої літератури знайдемо релігійну тематику, розглянену українським серцем і очима, з глибоким українським підходом до Бога, поетичним і тонким насвітленням історії релігійної культури — переходу з поганства у християнство, сплетення прегарних народніх традицій із сивої старини з новою вірою в одну, багату змістом і красою, цілість.

В наших еміграційних обставинах ми мусимо за всяку ціну зберегти Богом дану нам тугу за досконалим, справедливим, гарним. Тугу цю ми мусимо передати будучим поколінням — нашим дітям. Це не легко, й починати треба дуже вчасно й у цьому ділі допоможе нам дитяча книжка. Український народ — це один з тих щасливих народів, які Господь обдарив тугою за красою, поезією і світлом. Туга ця була й є стимулом до творчості безлічі прегарних казок. переказів, леґенд і пісень — і ці великі скарби роблять нас багатшими за неодин народ із високим рівнем цивілізації. Вони допомогли нам пережити історичне лихоліття, неволю і гніт, вижити і вдержатися, й навіть рости; рости в мороз і стужу, на пустині й на камені й тягнутися до сонця, як чудесна квітка.

Один філософ сказав, що чоловік мусить перечитати половину великої бібліотеки, щоб написати одну книжку. Коли б знищились всі бібліотеки на світі, то це значило б кінець нашій цивілізації, бо в книжці записані всі здобутки, все знання і досвід минулих віків. Французький визначний письменник Де Бурей сказав таке про книжку:

„Пригляньмося, який великий запас багатства міститься в книжках. Це є учителі, які вчать нас без гніву, без сварки і без нагайки".

У нашому столітті винаходу атомної енергії та нечуваного розвитку матеріяльного добробуту ширших мас, грозить занепад духової культури, виразом якої є книжка. Хай цей символ духової культури — книга — стоїть серед нас, українців, і далі так високо, як стояв серед нашого народу напротязі його довголітньої тяжкої історичної боротьби — за княжої доби, доби Івана Мазепи та за новітньої історії боротьби за українську державу.

Книжка пробуджувала народ до національної свідомості, вертала йому почуття національної гідності, окрилювала його надіями на покращання економічного стану, на користування землею, її багатствами та у відбудову власної держави, щоб бути господарем у власній хаті.

Розкриймо широко двері наших модерних хат та помешкань перед книгою і знайдім у нашій хаті, попри радіо й телевізію. відповідне місце для поличок на книжки. Поставмо символ духової культури — нашу книгу — на почесному місці в хаті. **Г. Матвієва,** реф. освіти Манітобської пров. екзекутиви Союзу Українок.

Комунікат Президії Секретаріяту СКВУ в справах III Конґресу СКВУ

У висліді проведеної підготовчої праці, стверджено, що III Конґре СКВУ відбудеться в днях від 23-го до 26-го листопада 1978 р. в Ню Йорку в готелі „Американа", 801 Seventh Ave., тел. (212) 581-1000. Напередодні Конґресу відбудуться з'їзди і конференції Рад і Комісій СКВУ та міжкрайових організацій — членів СКВУ. Всі вони повинні закінчити свою працю перед відкриттям III Конґресу СКВУ.

В дні 23-го листопада 1978 р. о год. 2.00 по полудні відбудеться екуменічний молебень у Катедрі св. Патрика в Ню Йорку за участю Владик і священства Українських Церков. Святочне відкриття III Конґресу відбудеться того ж дня о год. 4.00 по полудні в готелі „Американа" з окремим відзначенням 60-річчя Державної Суверенности й Соборности Українського Народу.

В програмі Конґресу передбачено звіти керівних органів СКВУ за останніх п'ять років та дискусії над ними, три програмові доповіді, евентуальні поправки до статуту СКВУ, вибір нових керівних органів СКВУ, схвалення бюджету СКВУ, та схвалення напрямних дії СКВУ на чергову каденцію.

Окремо намічено плян акції під кличем „В обороні прав України і поневолених Москвою народів — за деколонізацію СССР", про що наша спільнота буде своєчасно повідомлена.

У четвер, 23-го листопада 1978 р. о год. 6.30 вечора в залі „Карнеґі Голл" відбудеться конґресовий концерт з участю чоловічого хору „Гомін" з Англії, жіночого хору „Веснівка" з Торонто, Канада, мішаного хору „Думка" з Ню Йорку, та Павла Плішки, баса Метрополітальної Опери Ню Йорку. В суботу, 25-го листопада о год. 7.30 вечора в готелі „Американа" відбудеться конґресовий бенкет з участю делеґатів, почесних гостей Конґресу, та широкої української громади Ню Йорку й околиці. До участи в конґресовому бенкеті запрошено представників американського уряду та урядів інших країн українського поселення і представників світових конґресів інших народів. На головного промовця Президія Секретаріяту СКВУ вирішила запросити генерала Петра Григоренка.

Президія Секретаріяту СКВУ пригадує, що управненими до висилки делеґатів на III Конґрес СКВУ є: Українська Католицька Церква — 20 делеґатів, Українська Православна Церква — 20 делеґатів, Українські Євангельські і Баптистські Об'єднання — 10 делеґатів, центральні репрезентації Канади, ЗСА, Европи, Австралії, Аргентіни і Бразілії — по 20 делеґатів, міжкрайові надбудови — члени СКВУ — по 5 делеґатів, крайові організації — члени СКВУ — по 3 делеґати. Зголошення делеґатів слід закінчити до 31-го серпня 1978 р. на адресу Президії Секретаріяту СКВУ.

Крім управнених делеґатів Президія Секретаріяту СКВУ запросила як почесних гостей Конґресу Владик Української Католицької Церкви та Української Православної Церкви, членів Проводів Українських Євангельських і Баптистських Об'єднань, голів українських монаших чинів, лідерів українських політичних організацій і установ. Всі центральні репрезентації запрошують на III Конґрес СКВУ представників урядів країн свого поселення та парляментаристів українського роду. До почесної Президії III Конґресу СКВУ Президія вирішила запросити представників Українських Церков, голову СФУЖО, і голів центральних репрезентацій Канади, ЗСА, Европи, Австралії, Аргентіни і Бразілії.

Всім зголошеним делеґатам бюро Президії Секретаріяту СКВУ вишле окремі картки резервації готелевих приміщень. Всі гості, які бажають перебувати в готелі „Американа" під час Конґресу повинні зробити резервації безпосередньо в адміністрації готелю. Для одержання знижкових цін, слід зголосити, що гості братимуть участь у III Конґресі СКВУ.

Конґресова оплата для делеґатів Конґресу становить 50.00 дол.; конґресова оплата для гостей Конґресу — 20.00 дол.; квитки вступу на конґресовий бенкет — 30.00 дол.; квитки вступу на конґресовий концерт — 5.00, 7.00 і 10.00 дол. Оплата за бенкетовий квиток включена в конґресову оплату делеґатів. Всі делеґати і гості одержать друковані звіти з діяльности Президії Секретаріяту СКВУ та видання в англійській мові з інформаційними матеріялами про діяльність СКВУ на відтинку оборони українських політичних в'язнів, Церкви і релігії в Україні. Окремо можна буде набути збірник СКВУ та інші видання.

Проведення заплянованої програми Конґресу і його підготова коштуватимуть, на основі досвіду з I і II Конґресів, біля 100,000.00 дол.

Тому Президія Секретаріяту СКВУ закликає проводи центральних репрезентацій, міжкрайових надбудов і крайових організацій в часі від 15-го вересня до 15-го жовтня 1978 р. провести збірку на фонд III Конґресу СКВУ. Всю українську громаду просимо підтримати цю акцію і складати пожертви через центральні репрезентації або прямо на адресу Президії Секретаріяту СКВУ: **2395A Bloor St. West, Toronto, Ontario, Canada, M6S 1P6.**

Президія Секретаріяту СКВУ закликає проводи складових організацій подбати, щоб усі вони були заступлені своїми делеґатами на III Конґресі СКВУ. Українську спільноту просимо підтримати збірку на фонд СКВУ і масовою участю в екуменічному молебні, концерті, бенкеті, як також у нарадах III Конґресу в характері гостей дати вияв солідарности, єдности, і сили нашої спільноти у вільному світі. Тільки об'єднано ми зможемо гідно заманіфестувати наше бажання і здібність допомогти українському народові в його боротьбі за визволення і скріпити силу української спільноти поза межами України.

Президія Секретаріяту СКВУ

Юрій Ковар

КАНАДСЬКА ЛЬОТЕРІЙНА ГРА

Національна ціль в спорті

Вертіння бальонів, стукіт падаючих японських кісточок чи гудіння компютера — це все звуки, які сповіщають проголошення найновішого канадського мільйонера. Ця льотерія стала важною частиною нашого життя.

Скільки разів ви купивши білет у вечір перед тягненням квитків замкнули очі й уявили собі, що Ви виграли в льотерії мільйон долярів? Життя не залишилося б таке саме. Спершу Ви зорганізували б прийняття для мами, тата, сестри, брата, тіток та вуйків, кузинів, кумів та безперечно знайомих. Але то було б прийняття Дальше Ви сплатили б довг на хаті, купили б нове авто, футряний плащ для мами а тоді хто зна?

Ну але мрії — це лише мрії так, що вернімся до дійсности. Але чи так воно справді? Чи ми справді програємо? Канадські льотерії заробляють сотки мільйонів річно. Вони мають важний вплив на мідія, на щоденне підприємчиве життя та в розвагових заняттях. Чи Ви колись призадумалися хто й як ці гроші видає?

В Европі льотерії були частиною щоденного життя від коли хто пам'ятає. Натомість в Канаді вони стали леґальними щойно в 1970 р. Є в Канаді вісім льотерій спонзорованих урядом: сім провінційних/обласних льотерій та одна національна льотерія — Лото Канада. Кожна льотерія складається з інакших прикмет і кожна пристосовується до інакшої публіки. Крім шанси на виграш Лото Канада — це одна з найбільше незвичайних льотерій й правдоподібно найбільш незрозуміла.

Через успішність Олімпійської льотерії федеральний уряд створив в 1976 р. Лото Канада для розвинення аматорського спорту та фізкультури в Канаді. Коли льотерія була започаткована провінції та федеральний уряди рішили, що дана частина прибутку з льотерії буде призначена на уфундовання більших спортових подій в минулому та в теперішньому. З цієї причини 82.5 відсоток прибутків випродажі льотерійних квитків призначені на сплачення олімпійського довгу та покриття коштів Гор комонвелту, які відбулися в ц.р. в Едмонтоні. Докінця 1979 р. внески льотерії на сплачення довгу олімпіяди покриють 10 до 20 відсотків всього довгу. Решта 80 до 90 відсотків мусить сплатити Квебек. Решта прибутків льотерії, 5 відсотків призначена на вдержання атлетів інтернаціонального калібру та на поширення програм фіз-культури; 12.5 відсотків прибутків розділені поміж урядами десяти провінцій, для допомоги провінційним спортовим програмам.

Разом, підтримка та активність Лото Канада в аматорських спортах та програмах фізкультури недорівняна. Але, аматорська атлетика та фіз-культура не кінчаються на собі. Вони є споріднені з дальшими та більшими об'єктами — сприяння національній гордості та національному запотребуванню в спорті. Впродовж довшого часу вважається, що спорт та спортові змагання з'єднують людей. В нашій історії ще ніколи не було більшої потреби для такого з'єднання.

Чи ви виберете Лото Канада чи одну з інших провінційних льотерій їхнім з'єднаним завданням є зібрати гроші для публичного добра. Чи Ви виграєте чи програєте — ця льотерія лишається одною з найцікавіших гор в Канаді.

Т. Горохович

МИКОЛА ЗЕРОВ
(1890-1941)

Автором цих нарисів є мґр Тоня Горохович, викладач української літератури на Курсах Українознавства в Торонті. Опрацьовано їх на підставі праці Юрія Лавріненка.

Найбільші цінності внесли в нову українську літературу 20-их років поети-неоклясики: Микола ЗЕРОВ, Павло ФИЛИПОВИЧ, Михайло ДРАЇ-ХМАРА, Максим РИЛЬСЬКИЙ, Освальд БУРҐГАРДТ. Українська література, що розвивалася в дуже несприятливих обставинах, не зазнала тих процесів і напрямків, які були у світовій літературі. Неоклясицизм, тобто повернення до грецької і римської античної літератури, не позначився у нас у 18 сторіччі більшою кількістю творів. Репрезентує цей напрямок у нашій літературі „Енеїда" Котляревського, Григорія Сковороди, Петра Гулака-Артемовського, Степана Руданського, Квітки-Основ'яненка. Але це не був розквіт літератури.

Київські неоклясики з 20-го сторіччя доповнили українську літературу тими творами, які підносять її до світового рівня. Спираючись на літературних досягненнях античних письменників, наші неоклясики шукали гармонії в житті, шукали її в поезії, творили власні літературні форми тоді, коли за наказом комуністів треба було писати в соцреалістичному стилі, прославляти партію. Неоклясики дбали про вишукану форму своєї творчости, про мову, про ідеали краси, а цим вони йшли в розріз із завданнями совєтської літератури, яка мала служити побудові комунізму і мала прославляти колгоспи, фабричне життя і робітничу клясу.

Всі неоклясики були не тільки поетами, але й визначними критиками. Вони не хотіли піти на службу комуністам і тому їх поарештовано і заслано на Соловки, де вони у холоді, у непосильних нормах фізичної праці закінчили своє молоде, повне надій, страдницьке життя.

МИКОЛА ЗЕРОВ народився в м. Зінькові на Полтавщині в сім'ї вчителя, пізніше інспектора народних шкіл. Від батька Микола дістав неабиякі педагогічні вміння і хист. Учився в Києві — в середній школі, а згодом в університеті закінчив історично-філологічний факультет. По закінченні викладав у середній школі, а потім в університеті та згодом в Інституті Народної Освіти. Його лекції збирали завжди велику авдиторію. Він був дуже талановитим промовцем.

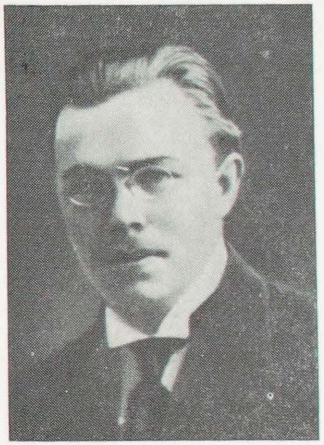

У своїй спадщині залишив оригінальну творчість: сонети, багато літературознавчих праць, а зокрема визначився він як перекладач римських поетів — Вергілія, Горація, Овідія, Тібулла, а також поетів европейських народів. Улюбленими поетами Зерова були французькі „парнасці" Ередія, Леконт де Ліль.

Клясична пластика і контур строгий,
І логіки залізна течія —
Оце твоя, поезіє, дорога.
Леконт де Ліль, Жозе Ередія,
Парнаських зір незахіднє сузір'я
Зведуть тебе на справжні верхогір'я.

Поет любив суворі форми, бо уважав, що ляконізм і суворі закони не дають місця порожній балаканині, дисциплінують думку поета і заставляють його зображувати красу головного образу. Все це було протиставленням до тогочасної моди в літературі, яка любувалась у примітивній формі і вбогості думки в поезії.

Микола Зеров відносився з відразою до модних, галасливих скороминущих форм поезії, зате любив здорових молодих поетів, шанував їх таланти і традицію в літературі. Про це писав:

„Тут і Тичина, голосний і юний,
Животворив душею давній міт і
„Плуга" вів у сонячні висоти".

Один із слухачів викладу Зерова ось так схарактеризував викладача: „Весь виклад Миколи Зерова був забарвлений почуттям живої і безконечної любови до України, і це почуття

викликало у вашім серці відповідне співзвучання. Лекції Зерова розкривали розумові і серцю його слухачів, хто вони і чиї вони діти. Блудний син повертався до своєї матері — України, а син мало свідомий діставав могутні і шляхетні національні почуття на все своє життя".

За свої популярні серед молоді виклади Зерова попередили про можливий арешт і порадили зректися праці в університеті. Не мігши дістати іншої праці в Україні, Зеров виїхав в 1934 р. до Москви, переживши велику свою родинну трагедію — смерть єдиного сина. У 1935 році його арештовують органи НКВД і засилають на Соловки. Тут, як розповідає один із в'язнів, професор Зеров від 11 вечора до 5-ої ранку, коли всі спали, він ставав поетом — перекладав римських поетів.

Ніхто докладно не знає коли і в яких обставинах закінчив свій життєвий шлях Микола Зеров. Нічого не знаємо і про долю його останніх літературних праць...

Микола Зеров

ЧИСТИЙ ЧЕТВЕР

Свічки і теплий чад. З високих хор
Лунає спів туги і безнадії,
Навколо нас — кати і кустодії
Сенедріон, і кесар, і претор.

Це долі нашої смутний узор,
Це нам пересторогу півень піє,
Для нас на дворищі багаття тліє
І слуг гуде архиєрейський хор.

І темний круг євангельських історій
Звучить як низка тонких алегорій
Про наші підлі і скупі часи.

ЗАКЛИК ДО ЧЛЕНСТВА СОЮЗУ І ЧИТАЧІВ „ПРОМЕННЯ"!

„Промінь" — це одинокий журнал видаваний Союзом Українок Канади. Щоби „Промінь" належно розвивався, потрібно членкам Союзу ставати його передплатниками. Потрібно тоже, щоби Ваша передплата була дійсно такою, а не післяплатою. Всі залеглості тільки підносять поштові кошти пересилки.

Читайте „Промінь" розсудно, серйозно. Застановляйтесь над прочитаними матеріялами. Якщо у Вашому відділі є членки, котрі мають трудність читати по-українському, організуйте вечорки-сходини, під час яких призначіть певний час на читання журнала, а заразом і обговорюйте прочитане.

Продовжуйте фінансову допомогу в користь журнала. Засилайте свої пожертви прямо на адресу „Променя" в Вінніпегу, або зложіть їх на руки референтки „Променя" при Вашім відділі.

Майбутність „Променя" залежатиме від нашої жертвенности. Будь-хто інший не піддержить його — це є обов'язок нашого членства. З приходом Різдвяних Свят, подаруйте річну або й більшу передплату на журнал своїм рідним або знайомим.

Пригадуємо всім також, що Різдвяні привіти та побажання можна засилати вже й тепер, щоби можна їх помістити на сторінках журналу завчасу. Оплата за поміщення привітів та побажань є $10.00, $25.00 а то й $50.00 за половину сторінки. Все, що маєте на увазі помістити, мусить бути в редакції „Променя" не пізніше **другого тижня місяця грудня.**

Оголошення про з'їзди та різні громадські імпрези, „Промінь" поміщує безплатно.

Референтки „Променя" на місцях повинні застановитися над вищеподаним і братися до діла! Успіхи самі за себе будуть говорити

Катерина Лабюк,
Референтка журналу „Промінь"

Канора, Саск.,
вересень 1978.

ПОВІДОМЛЕННЯ

ПРОВІНЦІЙНИЙ З'ЇЗД СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ НА САСКАЧЕВАН спільно зо всіма складовими організаціями СУС відбудеться в днях **3, 4 й 5 листопада 1978** року, в Українській Православній Авдиторії у Йорктоні, Саск.

Просимо всі наші відділи в Саскачевані вислати на цей З'їзд якнайбільше делегаток і гостей. Ваша численна участь у цьому З'їзді є побажана, важлива й конечна для успішного його переведення й плянування на ньому поліпшення нашої організаційної праці.

Програма З'їзду буде розіслана своєчасно по відділах.

За Провінційну Екзекутиву на Саскачеван:

добр. Ольга Бойчук — кореспонд. секр.
Павля Данильчук — голова

ЧАРІВНИЦЯ СПІВУ

(До 105-ліття від дня народження Соломії Крушельницької)

У широкому світі де тріюмфально виступала на кращих оперних сценах Соломія Крушельницька, її називали „єдиною в світі Джокондою", „незабутньою Аїдою", „неповторною Галькою", „ідеальною Грунгільдою, Ізольдою, Ельзою", „неперевершеною Соломією", „вражаючою Лорелеєю", „найпрекраснішою і найчарівнішою Чіо-Чіо-Сан" і т.п. Прославлені композитори, дириґенти, співаки, музиканти були палкими шанувальниками її великого таланту. Славнозвісні італійські дириґенти, як Артуро Тосканіні, Леопольдо Муньйоне та інші суперничали між собою, щоб забезпечити найкращі умови для цієї великої співачки у створені сценічних образів, вважали за честь дириґувати виставою за участю Соломії Крушельницької. На скрижалях історії вокального мистецтва записано безліч імен великих майстрів, кожен з яких був бездоганним співаком-виконавцем, але не кожен з них відзначався громадською активністю. Велика українська співачка Соломія Крушельницька не мислила свого мистецтва поза тісним зв'язком із життям свого народу. Серед факторів, що формували світогляд С. Крушельницької найповажніше місце належало художній літературі, особистим контактам співачки з громадськими і культурними діячами та письменниками.

Хто ж вона, ця неперевершена чарівниця співу, дочка свого народу, як змогла вона подолати відстань між сільською хатиною і найкращими оперними театрами світу? Народилася Соломія четвертою за рахунком у батьків от. Амвросія і Теодори Крушельницьких 23 вересня 1873 року в селі Білявинці, Бучацького повіту (тепер району) на Поділлі (тепер Тернопільської області). Батько Соломії був сільський священик. Дитинство та юні роки майбутньої співачки проминули в селі Білій перед Тернополем, куди незабаром переїхала вся родина. Батько любив музику, організовував хори з селян своєї парафії, вчив дітей читати ноти, вчив їх співати. Маленька Соломка, як її називали, лежачі в колисці ловила ще неясну для неї, але ніжну материну пісню, а пізніше вплинула на неї краса рідної природи, безмежні поля, квітучі сади й зелені луки — мелодійні народні пісні, що тихими місячними вечорами линули над селом. Саме ця любов до пісні, до музики й ви-

вела її на широкий шлях творчості, піднесла до вершин світового мистецтва. І пізніше, де б вона не була, куди б не закинула її доля професійної співачки, вона завжди і всюди широко пропаґувала народні перлини, щоразу, включаючи їх до своїх програм, байдуже, чи виступала вона в Україні, чи в Італії, чи на американському континенті, чи в будь-якій країні Європи.

З дитячих років Соломія співала в сільському хорі організованому її батьком. В десять років Соломія вже співає сольо в цих хорах, і виступає в складі хору „Руської бесіди" в Тернополі. Вчиться грати на фортепіяно і мріє стати співачкою-артисткою. Захоплення Соломії музикою не пройшли поза увагою її музикального батька і він за позичені гроші відправляє доньку (коли їй минуло 17 літ) до Львівської консерваторії, де вона вчиться співу в клясі проф. Валерія Висоцького, а гри на фортепіяно у проф. Владислава Вшеляшинського.

У Крушельницьких було восьмеро дітей, шестеро дівчат і двоє хлопців. В ті часи батьки старалися видати заміж дочок чим скорше, але дотримуючись старшенства. Як вийшла заміж найстарша сестра Осипа, на порі стала Олена. Скоро приїхав жених-семінарист зі Львова. Але молодому сподобалася Соломія. І він знехтувавши звичаєм поминув старшу Олену, попросив руки молодшої. Заручилися... Молодий був гарний, доброго роду, та йому не по душі було, що майбутня жінка надто багато розмовляє про

музику, грає й співає. Він висловив свою думку одверто: „Дружина має бути гарною господинею". Соломія, як почула це завмерла: — кінець музиці? Кінець співам? І коли жених запитав: які шлюбні обручки замовляти, категорично відповіла: — „Ніякі". Цим Соломія поставила батьків у дуже незручне становище. Ще б пак — Відхилити весілля, що мало відбутися ось-ось; вже були розіслані запрошення... Люди стали обмовляти родину: — „Дівчата Крушельницького не хочуть виходити заміж за теологів... Ті обминають їхню хату..." І справді, по Соломіїній відмові, молоді богослови більше не приїздили женихатися і жодна сестра не віддалася за священика.

В 1893 році С. Крушельницька закінчує консерваторію, як співачка й піяністка з медаллю й відзначенням. Перед Соломією відкрилося найкраще майбутнє в артистичному світі. Ще студенткою 15 квітня 1893 р. вона успішно дебютує на сцені Львівського театру в опері „Фаворитка" Г. Доніцетті (партія Леонори), а дещо пізніше в партії Сантуцци (..Сільська честь") П. Масканьї. Преса відзначила, що Крушельницька першим своїм виступом переступила відразу дебютантизм і вступила сміло в ряди співачок з найкращими надіями на майбутнє. Здавалося б, що заповітна мрія співачки здійснилася. Тепер вона може бути солісткою оперного театру, мати добру платню і її мистецтво високо оцінюють критики, керівництво театру й слухачі. Але співачка мріє про дальше навчання. Якраз в той час у Львові виступала італійська трупа. Соломія знайомиться з міланською співачкою Джеммою Беллінгоні, ділиться з нею своїм бажанням продовжувати навчання, і та радить їй їхати до Італії. Батьки не проти. Але де взяти гроші? Батько знову позичає в банку дві тисячі ринських і Соломія їде до Мілана. Приїхавши до Італії, двадцятирічна Соломія вивчає не тільки мистецтво співу, а й італійську мову і знаходить також час на читання художньої літератури.

Перебуваючи в Мілані С. Крушельницька звертається до видатного громадського діяча й письменника Михайла Павлика (який жив в той час в м. Коломиї) з проханням надіслати їй його книжку „Про руcько-українські читальні". Михайло Павлик нав'язує жваве листування з молодою співачкою. Вона одержує від нього ріжні журнали й часописи, а також твори: — українських, російських і західньоевропейських письменників. З української літератури, Соломія найбільше була знайома з Шевченком. Для Крушельницьких, Шевченків „Кобзар" був родинною святістю. З ним Соломія не розлучалась і в дитячому віці і під час свого навчання у Львівській консерваторії. Незраджувала вона своєї звички й традиції відзначати пам'ять Т. Шевченка участю в ювілейних вечорах, виконуючи твори українських композиторів на слова Великого Кобзаря. "...Я вас буду знайомити з передовими людьми у нас і за кордоном, писав до С. Крушельницької М. Павлик. І дійсно, він знайомить її з літературно-мистецькими справами в Галичині і в Наддніпрянській Україні, надсилає їй видання художніх і публіцистичних творів, словники, біографію славетної жінки математика і письменниці Софії Ковалевської і других. Крушельницька все це перечитує і в своїх відповідях висловлює свої враження від прочитаного.

Надзвичайно вимоглива до себе Соломія уперто працює вдосконалюючи свою вокальну та акторську майстерність у знаменитої професорки Фаусти Кресті, а сценічну міміку опановує під керівництвом проф. Конті. Професорка співу ніяк не могла нахвалитися своєю молодою ученицею. Але... грошей привезених з собою вистачає ненадовго. По кількох місяцях вони вичерпуються. Як бути далі? За що вчитися, жити? Вернутись до дому?... Учителька побачила, що Крушельницька в матеріяльній скруті й запропонувала вчити Соломію безплатно, а велика прихильниця голосу С. Крушельницької одна багата англійська пані запропонувала їй грошеву допомогу на прожиття. Соломія була загорда прийняти такі пожертви, але після довгих умовлень, що вона в ім'я великого мистецтва не має права на відступ Соломія згодилася лише при умові, що при першій нагоді вона поверне гроші. Маючи підтримку вчительки й друзів Соломія Крушельницька продовжує навчання і вже через рік вона виступає в концертах та оперних виставах італійських театрів здобуваючи одну перемогу за другою. Звістка про це швидкокрилою чайкою долетіла до Львова і керівництво міської опери не забарилося запропонувати молодій співачці контракт на цілих п'ять місяців, а згодом ще на сезон. Після закінчення контракту С. Крушельницька повертається до Італії й продовжує знову своє навчання, поєднуючи з виступом на сцені.

Під час перебування співачки у Львові 1895 року М. Павлик надсилає їй вирізку із „Народу" з статтею Павла Грабовського „Дещо в справі жіночих типів", зазначаючи, що „це ревний голос в обороні людської гідності женщин" (лист

від 12 травня 1894 р.). М. Павлик послідовно скеровує увагу С. Крушельницької на Наддніпрянську Україну, надсилаючи їй вирізки з періодичних видань із статтями переважно на музично-театральні теми. Рекомендує їй приїхати в Київ і „добре пройти лисенківську школу української музики". Соломія Крушельницька має намір „дістатися до Росії". В кінці 1896 і на початку 1897 рр. С. Крушельницька тріумфально виступає в Одеському оперному театрі. В листі до Павлика вона пише про надзвичайно тепле прийняття її одеситами. Співачка дуже шкодує, про неможливість приїхати до Києва і висказує намір наступного року поїхати до Петербургу або Москви. В Москві, як і в Києві С. Крушельницька так і не побувала.

Михайло Павлик не обмежувався особистими контактами з С. Крушельницькою. Він звертав увагу діячів тогочасного українського-суспільного життя на неї. В листах до М. Драгоманова за 1894-1895 рр. неодноразово розповідав про талановиту співачку і про видатну її особистість. Прагнув М. Павлик познайомити С. Крушельницьку з Лесею Українкою, натякаючи на те, що Леся — „Вас познайомить з усіма нашими знайомими прихильниками — вона загально звісна і шанована особа". Під час перебування у Львові в літку 1894 р. С. Крушельницька познайомилася з родиною Івана Франка. І. Франко постійно стежив за розвитком мистецького таланту С. Крушельницької.

З 1898 по 1903 р. Соломія Крушельницька — примадона Великого театру у Варшаві на сцені якого виступали Карузо, Баттістіні, Тетраццініі, Руссітано, Дідур, Флоріанський, Королевич та інші славні співаки й співачки. Соломія Крушельницька за твердженням польської критики й її сучасників що дожили до наших днів, була об'єктом загальної уваги, „ідолом публіки", яка до безтями любила її, захоплювалась, ідеалізувала й навіть обожнювала.

Здобуваючи тріумф за тріумфом у Варшаві Соломія Крушельницька щороку виїздить на гастрольні виступи до Петербургу, де співає в складі італійської трупи в Марійському театрі. Російська критика високо оцінює мистецтво молодої співачки і порівнює її з Шаляпиним, що було чи не найбільшою похвалою на батьківщині великого російського співака. Після Петербурга і Варшави Соломію Крушельницьку запросила паризька „Гран-Опера" і вона, як відзначили часописи" в один вечір здобула собі Париж!" Паризький журнал „Рев'ю д'Арт Драматік" написав так: „Незрівняна, обдарована прекрасним голосом з могутнім звуком — то ніжним, то трагічним, пані Крушельницька є безперечно, одною з найбільших артисток сучасної доби".

17 січня 1903 року Соломія Крушельницька співає Аїду в знаменитому театрі „Сан-Карло" перед неаполітанською публікою, здобуває тріумф цілковитий, безмежний, блискучий. Італійська преса м. Неаполя писала так: „Учора ввечорі С. Крушельницька вперше постала перед неаполітанською публікою, тією самою публікою, яка була, є і завжди буде грозою всіх артистів... Публіка Неаполя визнала чудовий голос, вигляд і поводження синьйорини Крушельницької; вона відзначила її неабиякий драматичний хист і високе артистичне чуття, вона вітала її, викликала на „біс", підносила квіти й увінчала овацією..." Тріумфи С. Крушельницької продовжуються і в римському театрі „Костанці" і „мілянській „Ля Скаля" в операх „Аїда", „Дон Карлос", Андріяна Лекуврер", „Лорелея", „Федра", „Соломея", „Електра", „Валькірія" і інших. Її партнерами виступають прославлені Енріко Карузо, Маттіа Баттістіні, Федір Шаляпін, Тітто Руффо, Джовані Зенателло, Олександер Мишуга і багато інших видатних співаків. Музичні критики про виступи Соломії Крушельницької на сцені прославленого театру „Ля Скала' писали таке: „Головною виконавчинею в новій опері Річарда Штрауса не міг і не повинен бути ніхто інший, ніж Соломія Крушельницька, акторка-співачка, що виявляє таку велику силу мистецтва і такий своєрідний дар інтерпретації театральних персонажів... Соломія Крушельницька затьмила усіх інших виконавчинь опер Вагнера..." В літописі театру „Костанці" відомий італійський критик Маріо Інкальятті писав: „Цей вечір залишиться незабутньою й знаменною подією! Пишний і величний, він, здавалося, набув форми якоїсь королівської маніфестації, щоб віддати всі почесті володарці співу..." Він вважав, що С. Крушельницька своїми виступами в столиці Італії — Римі заслужила найбільші почесті та визнання.

Найбільші театри земної кулі сперечалися за право приймати в себе видатну артистку. Живучи в Італії С. Крушельницька виступала у Франції, Іспанії, Аргентині, Бразілії, Чілі, Єгипті, Алжирі, Португалії та інших країнах світу.

(Докінчення в наступному числі)

Наталія Кібець

МУЗЕЙНІ ВІСТІ

МУЗЕЙ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

Музей Союзу Українок Канади має нову назву

З огляду на те, що Музей Союзу Українок будує новий будинок, де буде багато місця для виставок різних експонатів, завданням Музею буде — збільшити програму різних колекцій для Головного Музею та його філій.

В місяці серпні 1977 р., на всезагальному з'їзді Союзу Українців Самостійників, на окремій сесії Союзу Українок Канади було одобрено нову назву, яка звучить „УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ КАНАДИ".

Департамент Споживання та Корпорацій розглянув прохання на зміну назви і затвердив Музей під новою назвою, як заінкорпоровану канадську установу. Отож Головний Музей Союзу Українок та його філії у Ванкувері, Едмонтоні, Вінніпеґу та Торонті є вже під новою назвою від 1-го квтня 1978 року.

Новий директор Саскачеванської Музейної Асоціяції

Головний Музей Союзу Українок Канади повідомляє наше українське громадянство, що пані Целіна Качковська, дочка панства Ґорчинських, була вибрана на річній конвенції дня 22 квітня 1978 р. в місті Реджайні директором Саскачеванської Музейної Асоціяції.

За останніх дев'ять років, пані Качковська брала активну участь в праці Музею Союзу Українок а зараз є членом дирекції Головного Музею в Саскатуні. Пані Качковська учащала на семинарні музейні вишколи в Калґари, Банф та Вона є головою Ради Українських Шкіл при центральній дієцезії, навчала на курсах Українознавства при Інституті Могили, де викладала програми навчання і при тому також була інструктором навчання мистецтва та рукоділля. Ванкувері, як також брала участь в різних музейних працях проєктувань (ворк шоп) провінції Саскачевану.

Пані Целіна Качковська закінчила університетські студії гуманістичних та педагогічних наук у Саскачеванському університеті та викладала історію й англійську мову в школах: Делісіл, Кіністіно та Мелвил гай скул.

ПОСВЯЧЕННЯ ПЛОЩІ НОВОГО МУЗЕЮ

Дня 11 серпня у п'ятницю по обіді, відбулося офіційне посвячення площі як також проломання першої скибки землі під будову Українського Музею Союзу Українок Канади в Саскатуні. Всечесні отці д-р Григорій Удод та Михайло Заліщук поблагословили місце будови а пані Марія Ткачук, голова музейної дирекції прокопала першу скибку землі, як початок конструктивної праці будови. Ґратуляційні привіти висловили: Ольга Ганочко, заступниця Центрального проводу Союзу Українок з Едмонтону; Фіона Пелех, секретарка централі СУС; Р. Гнатишин, член парляменту Канади; Павло Мостовий, член провінційної легіслятури Саскачевану, та Клиффорд Врайт, мейор міста Саскатуну. Повище згадані гості висловили великі признання для музею за так цінні вклади українського культурного життя в загальний побут Канади.

Целіна Качковська, заступниця голови Головного Музею та провідниця цього церемоніяльного дня представила інших присутних гостей, які прибули на цей історичний день а саме; Люба Кут, голова Музейної Ради з Ванкуверу; Анастазія Сенів, голова Едмонтонської Філії музею; Степанія Пауш, секретарка центрального проводу Союзу Українок Канади з Едмонтону; Анна Токарик та Софія Василишин, колишні голови центрального проводу Союзу Українок Канади; Меланія Буряник, заступниця куратора філії музею в Торонто та інших членів дирекції та працівників музею. Телеграми та телефонограми були прислані від Ганки Романчич-Ковальчук (Сейнт Кетеринс) нашої заслуженої сеніорки українського жіночого руху та загального громадського життя в Канаді; От-

ПОШАНА І ПОДЯКА

В 1973 році зайшли великі і фундаментальні зміни в Музеї Союзу Українок Канади. Вже 27-літній Музейний Комітет Східньої Екзекутиви С.У.К. був переіменований на Східню Філію Музею С.У.К. Структура його адміністрації була змінена і діяльність та членство значно збільшені. Адміністративна і кураторська праця була розділена, коли вибрано пані Олю Гамару на голову управи, а пані Іванку Вахну на куратора Східньої Філії, яка від ювілейного з'їзду С.У.К. минулого року перезвана на Східню Філію Українського Музею Канади С.У.К.

На пості голови Східньої Філії Музею Оля Гамара була 4 роки — роки критичних змін і зросту музейної діяльності на сході Канади. За ті роки праця Музейної Філії набрала характеру справді наукового музею, бо поширилася на 3 ділянки: 1) збирання і консервація експонатів історичної і мистецької вартості, 2) виставки для інформацій і реклями української культурно-мистецької спадщини і 3) освітньо-наукову і видавничу працю. За ті роки престиж і значення Українського Музею С.У.К., як і на українському так і на всеканадійському полі збільшились і набрали провідної функції. Суспільство запізналось з діяльністю музею не лише з виставок, показів ноші, курсів і з'їздів, але також з преси, радіо, телевізії і публікацій і в цій діяльності Східня Філія Українського Музею виявила себе як одна з наших найбільш живучих, надійних і корисних українських установ в Канаді. І хоч всім членам і управі належиться признання за їхню велику жертвенну і віддану працю, також належиться признання і пошана голові Олі Гамарі, яка своєю особистістю і відданням улегшила, уприємнила і дала далековидний напрям всезростаючій праці нашої Музейної філії.

І тут подаємо кілька даних про біографію пані Олі Гамари, яка так вміло і енергійно керувала адміністрацією музейної праці від 1973 до 1977 року. Донька Еміліяна і Єлисавети Охітви, Оля народилась в Саскачевані, була питомкою Інституту Петра Могили в Саскатуні і активною членкою СУМК, як у Віндзорі так і в Торонті. Щиро Богом обдарована вродою, бистрим умом, музикальністю, енергією і високою інтелігенцією, вона закінчила Учительську Семінарію і як одна з учительок українського походження вже понад 20 років працює відзначено для Управління Освіти в Північному Торонті.

Пані Оля Гамара

Багато праці поклала Оля Гамара також в Союзі Українок Канади, ідучи слідами своєї шанованої мами, не лише як членка, а як також організаторка молодших відділів С.У.К., як основоположниця і 3-ох річна голова відділу Тризуб С.У.К. в Торонті, як членка Східньої Екзекутиви С.У.К. і як перша заступниця голови і рекордова секретарка в управі централі С.У.К., а в Музеї С.У.К. не лише як голова філії, але також як коментаторка на різних показах ноші.

В українській православній громаді в Торонті Оля Гамара також внесла свій немалий вклад праці — як член Комітету кампанії будови катедри Св. Володимира, як учителька недільної і рідної школи і диригент діточого хору при Катедрі, як також учителька рідної і недільної і рідної шкіл і диригент дитячого хору впродовж 12 років. Великий вклад в розвиток нашої української молоді в Канаді внесла пані Гамара, а молодь її любить за милу усмішку, за енергійну відданість, щирість і великодушне зрозуміння, що напевно потвердять її муж Василь, син Гриць і донька Петруся.

Але діяльність пані Гамари, як українки професіоналістки, не обмежена лиш до українського організаційного життя. Вона себе відзначи-

---

то Ленґа, фед. міністра транспорту та юстиції; Дженіфер Меквін, генеральної секретарки Державного Музею Канади (Оттава); та Нормана Кафика, міністра багатокультурности із Оттави.

Около п'ятдесять пристуних прихильників нашого Українського Музею взяли участь у цьому історичному посвяченню музейної площі.

На закінчення, скромне чайне прийняття відбулося в домі директора Музею Линди Лазарович.

З. Орест

ла в канадійському суспільстві неабияким вкладом як голова відділу І.О.Д.Е. і І.В.К.А., як районова голова Організації Жінок Учительок в Північному Йорк, як заступниця голови Асоціяції Жінок Учительок Торонта, як довголітня працівниця в консервативній партії для послів Івана Яремка і Фреда Стінсона, і під час другої світової війни як активна працівниаця в Червоному Хресті і Морській Лізі Канади.

Непересічна жінка пані Оля Гамара, працьовита провідна одиниця в українському і в канадійському житті. Таких як вона в нас небагато і ми радіємо її успіхами, а наша Східня Філія Українського Музею багатша що мала її головою. І хоч в 1977 році закінчився 4-річний провід пані Гамари, вона не відійшла, а залишилась в управі як перша заступниця голови, бо любов до української спадщини і свідоме бажання допомогти зберегти і розвинути українську культуру в Канаді держить її дальше при музейній праці, а велика праця лежить перед нами, бо Східня Філія Українського Музею мусить придбати належне приміщення для своєї діяльності і збільшити членство музею.

З членами свідомими і відданими, та муравлинна і невдячна праця збирання і поширення української мистецької і культурної спадщини на користь українцям і Канаді, увінчується блискучими осягами, гідними уваги і похвал майбутніх поколінь. За таку працю пані Олі Гамарі належиться пошана і подяка від нас усіх.

А. Т.

ПОДЯКА

Мої відвідини наших громад та членство Союзу Українок Канади в справі будови нового приміщення для музею в Саскатуні, увінчалися добрим успіхом. Цим висловлюю щиро сердечну подяку членкам екзекутив, відділів та духовенству від Монтреалу до Порт Алберні та Принц Джордж, Б.К., за несподівано щирі і теплі прийняття та не звичайну жертвенність.

Перша стадія збірок приходить до кінця. Пожертви проголошується в „Українськім Голосі". Будова приміщення для музею вже в повнім ході. Є певні вигляди, що в наступнім році відбудеться офіційне відкриття нового будинку.

Завдяки щедрій жертвенності громадянства, яке свідоме своїх громадських обов'язків виказує свій патріотизм не лише словом але ділом, слідуючі стадії збірок (майже пів мільйона долярів), проєкт буде виконаний на славу і честь українського народу в Канаді. По викінчені проєкту, меценати жертводавці будуть відзначені відповідними грамотами та зазначені на музейних таблицях.

Гріш, це набута річ, до того тратить свою вартість, незадержані пропавші музейні цінності не можна набути за ніяку суму. Музейні надбання, це один з найважливіших чинників збереження ідентичности, традиції, культурно-релігійних надбань нашої спадщини — історії, остануть неоціненою цінністю для наших нащадків, які будуть горді за своїх батьків та свого походження.

Поміж жертводавцями вже маємо родини, які пожертвували на музей до десять тисяч долярів, відділи до п'ять тисяч, майже усі відділи „СУК" включно з маленькими гуртками дали та обіцяли виконати квоту найменше одну тисячу. Маємо членки в домах для старших, які дали по можності, але щиро по кілька десяток, кожна пожертва і найменша є важною для музею. „Громада по нитці — буде бідному сорочка". Жертвенність громадян, це мірило національної свідомості. Членки екзекутив, відділів та громадянство щиро принимало не лише мене, але тим самим й цілу музейну справу. Я є лише маленьким колісцем, яке виконує по обмеженій здібности наложений обов'язок в тій кольосальній праці управ Союзу Українок Канади та Музею з великою приємністю для загально українського добра. Щиросердечно дякую.

Люба Кут,
голова Музейної Ради С.У.К.

UKRAINIAN-CANADIAN YOUTH

SYNOPSIS OF YOUTH ORGANIZATION

Borys Kamyanetsky

Ukrainian Canadian youth form what is probably one of the most highly organized ethnic structures in Canada. The organizational complex formed by the six main youth groups involves a network of recreation buildings, campgrounds and equipment that stretches across Canada. Within these organizations is found a wealth of expertise in outdoor camping, recreation, sports, leadership, music, choral and dance activities. One need only witness the hordes of young Plast, SUM, ODUM, MUN, SUMK and UCY members who yearly attend summer camps to be assured of the potential vitality of these organizations.

Plast, the Ukrainian equivalent of scouts, is one of the largest Ukrainian youth organizations. Originating in late nineteenth century Ukraine (the first officially organized group was in Lviv in 1912) Plast in Canada had its start in Toronto in 1948, holding its first convention there in 1949. The organization places emphasis on individual development through self-discipline, and uses the scouting method to achieve this end. Although Plast is predominantly Ukrainian Catholic in membership, its members include Orthodox Ukrainian as it is tolerant of varying religious beliefs. Plast in Canada is linked with Plast organizations around the world, and in this way members in Canada interact with members from the United States and other countries at various camps, canoe trips and jamborees. Plast is an apolitical and democratically based organization. Members are encouraged to continue their activity in the Ukrainian community by joining the organization of their choice when they leave Plast. Although Plast is fairly neutral on political questions in our community, it has in the past had some links with the Organization of Ukrainian Nationalists (OUN — Melnykivtsi).

SUM, or the Ukrainian Youth Association also has its roots in Ukraine of the 1920s. In Canada, SUM was formed in 1948 at the Prosvita Institute in Toronto. It is a political, anti-communist youth organization that operates on a pseudo-paramilitary basis. It emphasizes discipline within its ranks and attempts to accomplish this through an authoritarian approach to youth programming. The organization, like Plast, is one of Canada's larger Ukrainian youth groups around the world. It is predominantly Ukrainian Catholic. SUM's apparent purpose is to indoctrinate young people so that they will later join the League for the Liberation of Ukraine (LVU) and SUM's other more clandestine affiliate organization, the Organization of Ukrainian Nationalists (OUN-Banderivtsi). It quite often isolates itself from the community and takes the attitude that only SUM is capable of training "good" Ukrainians, which often impedes the development of good working relations with other Ukrainian youth organizations and may even subvert their programs. These attitudes have made SUM the recipient of frequent criticism from other Ukrainian organizations.

ODUM is the Ukrainian Democratic Youth Association in Canada. This association was first formed in 1950 in Toronto, and coincided with the birth of other ODUM organizations around the world. ODUM was conceived as an "alternative" youth association, and idea which arose after the Second World War as the result of the disilusionment of many young people with existing youth organizations. In 1945, Ivan Bahryany gave a public talk at a post-war camp in Munich on "The Youth of Greater Ukraine and Our Task." This generally taken to be the initial spark that gave way to the development of ODUM. The emphasis in ODUM is on democratic choice, both in theory and in practice. As such, the organization is tolerant of all religious beliefs, although its membership consists predominantly of Orthodox Ukrainians. Programming is along the lines of scounting and church group organizations with emphasis on traditional Ukrainian culture. ODUM encourages members to be active in the Ukrainian community in a variety of activities, and is not tied in any way to any political organization.

MUN, the Ukrainian National Youth Federation, held its first convention in Canada on July 14, 1935 in Saskatoon. The organization is affiliated in a direct way with the Organization

of Ukrainian Nationalists (OUN-Melnykivtsi). In recent years MUN has dwindled in numbers. Its emphasis is on social activities for its members, including events such as bowling tournaments. Cultural activities also receive a high priority and MUN excels in Ukrainian dance ensembles. Although MUN was formed before the Second World War in Canada, it amalgamated many new members into its ranks after the war, which changed its complexion somewhat. It is predominantly Ukrainian Catholic.

SUMK, or the Canadian Ukrainian Youth Association, held its first national convention in 1932 at Pine River, Manitoba. The organization was formed at the initiative of the Ukrainian Self-Reliance League (SUS), an Orthodox Ukrainian organization, and in fact SUMK is a church youth organization, for Orthodox Ukrainian Youth. The organization is part and parcel of SUS and the Ukrainian Greek Orthodox Church in Canada. SUMK is democratically based as are its related organizations. Although its activities are "church basement" oriented, SUMK has recently been quite innovative and had initiated new programs for its membership, including cultural "rediscovery" programs such as its cultural immersion camp, *"Selo"*.

The corresponding organization to SUMK in the Ukrainian Catholic community in Canada is the Ukrainian Catholic Youth (UCY). Formed in 1939 in Hafford, the organization is part of its parent Catholic organization, the Brotherhood of Ukrainian Catholics (BUK). It is the least organized of the youth organizations in Canada as each of the individual parish organizations retains a high degree of authority. The programs offered are similar in that they are predominantly "church basement" oriented.

In Canada these six organizations form what is probably a stronger ethnic socializing force for the youth involved in them than the church, family, or parochial school. To say that these organizations are disorganized would not be true. They offer their members as good, as challenging, and as safe a program as any other youth group in Canada, and they do it within a Ukrainian ethno-cultural milieu.

Just as it would be untrue to say that these organizations are disorganized, it is true that they are unorganized. It is a fallacy that these youth groups are highly organized or even organized. Beyond the pretension of differing ideologies (which are largely irrelevant to our youth today), the lost membership through bickering, and the wasted resources through duplication of facilities and programs lies the *potential* for Ukrainian-Canadian youth *as a whole* to become one of the more positive, dynamic and progressive forces within our community. However the step from potential to actual is a large one and consists of many small steps built by hard work, perseverence and commitment. The choice is ours, but it must be made quickly. The forces of assimilation afford us not a moment to lose.

"Student"

NOBEL INSTITUTE

Re: Nomination of Mykola Rudenko, Oleksa Tykhy, Anatoly Scharansky, Alexander Ginzburg and Yuri Orlov as representitives of the Soviet Helsinki Monitoring Movement for the 1978 Nobel Peace Prize.

Mykola Rudenko — 7 years in prison, 5 years exile. Oleksa Tykhy — 10 years in prison, 5 years exile. Thus did the Soviet Union display its scorn for those who seek to breath life into the humanitarian provisions of the Helsinki Accords. Rudenko and Tykhy were only the first to be tried and sentenced, Anatoly Scharansky, Alexander Ginzburg, Yuri Orlov and many others now await their turn.

By any standard the sentences of Rudenko and Tykhy were harsh. They serve as a warning to those who would dare follow their evample.

Yet Rudenko, Tykhy and the others knew the price of speaking out in defence of human rights. They were prepared to lay down virtually the rest of their lives in defence of those prin ciples recognized at Helsinki to be the basis of our security and our future. In Belgrade, Yugoslavia speaker after speaker rose to piously praise the principles of the Helsinki Accords and to review their implementation. Meanwhile, far away in the remote town of Druzhkivka, Konstantynivsky Rayon, Donetska Oblast in the Ukrainian SSR, tucked away from public view in the "Red Corner" recreational club of a shutdown factory, a make-shift Soviet court "bravely" meted out Soviet reality.

Mykola Rudenko, a well known writer, was

chairman of the Kiev Public Group to Promote the Implementation of the Helsinki Accords. Born in 1919, he was a member of the Komsomol before entering the Communist Party in 1941. He was the winner of several awards including the Order of the Red Star in 1944 for his courage in World War II when as a soldier he was seriously wounded and left an invalid. He has written over 30 books and was a former party secretary of the Union of Soviet Ukrainian writers. He was charged with anti-Soviet agitation and propaganda under article 62 of the Criminal Code of the Ukrainian SSSR, a standard provision used by Soviet authorities to repress dissidents.

Oleksa Tykhy, a teacher, was born in 1926 and was graduate of the Moscow University. Also charged under article 62, Tykhy was handed down a harsher sentence for his alleged recidivism and for his membership in the Helsinki Monitoring Group. Scharansky, Ginsburg, Orlov and others are scheduled to be tried and sentenced in the same way.

Despite overwhelming represive conditions, in the face of the promise of life-long agony these individuals remained undaunted and spoke out with indignation at the mistreatment of their fellow human beings. The undersigned Members of the Parliament of Canada feel it is time for someone to speak out in defence of them. With our signature we hereby nominate Mykola Rudenko, Oleksa Tykhy, Anatoly Scharansky, Alexander Ginsburg and Yuri Orlov as representatives of the Soviet Helsinki Monitoring Movement as candidates for the 1978 Nobel Peace Prize.

Mr. J. Gillies, M.P., Mr. S. Knowles, M.P., Mr. D. MceKnzie, M.P., Mr. L. Crouse, M.P., Miss Flora MacDonald, M.P., Mr. E. MacKay, M.P., Mr. S. Paproski, M.P., Mr. M. MacGuigan, M.P., Mr. D. Alkenbrack, M.P., Mr. R. Matte, M.P., Mr. P. Masniuk, M.P., Mr. F. Philbrook, M.P., Mr. I. Watson, M.P., Mrs. J. Pigott, M.P., Mr. W. Dinsdale, M.P., Mr. R. Kaplan, M.P., Mr. W. Baker, M.P., Mr. J. Marshall, M.P., Mr. R. Hnatyshyn, M.P.

PLEASE HEAR WHAT I AM NOT SAYING

Don't be fooled by me.
Don't be fooled by the face I wear.
For I wear a thousand masks, masks that I'm afraid to take off,
And none of them are me.
Pretending is an art that's second nature with me, but don't be fooled,
For God's sake don't be fooled.
I give the impression that I'm secure, that all is sunny and unruffled with me,
Within as well as without, that confidence is my name and coolness is my game;
That the water's calm and I'm in command, and that I need no one.
But don't believe me.
Please.

My surface may seem smooth, but my surface is my mask.
Beneath this lies no complacence.
Beneath dwells the real in confusion, in fear, and aloneness.
But I hide this. I don't want anybody to know it.
I panic at the thought of my weakness and fear of being exposed.
That's why I frantically create a mask to hide behind, a nonchalant,
Sophisticated facade, to help me pretend, to shield me from the glance that knows.
But such a glance is precisely my salvation. My only salvation. And I know it.
That is if it's followed by acceptance, if it's followed by love.
It's the only thing that will assure me of what I can't assure myself,
That I am worth something.

But I don't tell you this. I don't dare. I'm afraid to.
I'm afraid your glance will not be followed by acceptance and love.
I'm afraid you'll think less of me, that you'll laugh at me,
And your laugh would kill me.
I'm afraid that deep down I'm nothing, that I'm no good, and that you will see this.
And reject me. So I play my game, my desperate game, with a facade of assurance without,
And a trembling child within.
And so begins the parade of masks. And my life becomes a front.
I idly chatter to you in the suave tones of surface talk.
I tell you everything that is really nothing, and nothing of what's really everything,

(Continued on page 19)

ГОРДІСТЬ БЕЗ УПЕРЕДЖЕНЬ.

Усі ми прагнемо самопошани... і поваги наших сусідів та приятелів.

Будучи вільними громадянами, що проживають у демократичному суспільстві Канади, ми маємо право затримати й надалі свої культурні цінності, релігійне виховання, історію і самобутність. *Перш за все ми маємо право на свободу від упереджень та переслідування...* право жити в єдності серед нації, в якій усі ми рівні... де ніхто не "кращий".

Ваш канадський уряд уможливлює це шляхом постійної політики багатокультурности. Ця політика дозволяє усім нам, як рівним, зберегти нашу культурну спадщину та свідомість про неї і допомагає нам краще зрозуміти один одного. Політика багатокультурности здійснюється шляхом низки різноманітних програм, в яких беруть участь провінційні уряди, освітні чинники, засоби зв'язку (преса, радіо, телебачення тощо), громадські угрупування . . . і народ Канади.

Одним з важливих завдань вашого Міністерства Багатокультурности є забезпечення однакових можливостей всім канадцям, без огляду на їх культурну приналежність.

Політика багатокультурности вашого канадського уряду допомагає вам усім навчитися краще жити разом, зроджуючи в вас гордість за самих себе, за ваші культурні коріння, за вашу націю. Гордість... без упереджень!

Multiculturalism

unity through human understanding

Honourable Norman Cafik
Minister of State
Multiculturalism

L'honorable Norman Cafik
Ministre d'Etat
Multiculturalisme

ВІДДІЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

Леонід Глібов

?

Бачить — не бачить.
Чути — не чує,
Мовчки говорить,
Дуже мудрує.
Часом захоче —
Правди навчає;
Іноді бреше,
Всіх звеселяє.
Люба розмова, —
Будемо, діти,
З нею довіку.
Жити — дружити.
Хто ж то такая
В світі щаслива,
Мудра, правдива
І жартівлива?
Як не вгадали,
Стану в пригоді:
Річ коротенька —
КНИЖКА та й годі.

МАТЕРИНСЬКА НАУКА

Дрімало Ведмежа проти сонечка. Підлетів до нього знайомий Комар, сів на ромашку, і дзижчить: „Дзззз... ану вставай, Мишко! Я тебе на пасіку поведу, медом тебе почастую!"

„Не можна мені не спитавшись! — відказує Ведмежа. — Мені мама звеліла коло хати сидіти".

Дзззз! — не відступається Комар. — Не бійся, дурнику! Принесеш меду — мама тебе похвалить. Скаже: ось який мій синок молодець!"

Дуже хотілося Ведмежаті, щоб мама його молодцем назвала. Схопився він і за Комаром побіг. Комар над кущами летить — дорогу показує, а він — по травичці вистрибом.

Аж ось і пасіка: стоять під яблунями бджолині вулики, і медом від них так солодко пахне! Та Комар далі не летить — сів на гілку та й каже: „Певне, бджіл тепер дома немає. Певне, вони на луки полетіли. Катайно, Мишко, по мед, не бійся, а я тут почекаю".

Тільки-но перелізло Ведмежа через тин, як загавкали собаки, задзижчали бджоли, а з куреня вибіг дід з дробовиком!

Комар побачив — і шасть у кущі, сховався!

Ведмежа злякалось і мерщій навтіки. А бджоли — навздогін! І собаки біжать, ось-ось учепляться!..

Добре, що ліс був недалеко. Втекло Ведмежа від біди, врятувалося.

Ведмедиця синочка з лозиною дожидає. Їй Сорока вже донесла, з ким малий шибеник пішов, куди та навіщо. Сорока ж бо завше все знає!

Пришкандибало Ведмежа додому та скімлить жалісно: покусали бджоли шибеника, а найпрудкіший собака навіть зубами разочок хапнув.

„Отак тобі й треба! — сердито забурчала Ведмедиця. — Не слухай Комара-хулігана, не бігай мед красти! А йди-но сюди, поганий ти сину, ось я тебе ще лозиною повчу!"

І таки повчила.

Потім це Ведмежа виросло, Топтигіним стало. Але ж меду ніколи більше не крало і пасіку обминало десятою дорогою. А ледь зобачить де Комара — одразу ж лапою його, лапою...

Недарма кажуть: материнську науку всеньке життя пам'ятатимеш.

Тетяна Волгіна

Бела Єрухимович

ПІВНИКИ

Вийшли Петрусь із Вовою з хати. Бачать — б'ються два півники. Сірий наступає, а Рудий теж молодець, не піддається.

Підійшли хлопці ближче.

— Цікаво, чом це вони? — питає Петрусь.

— Мабуть, за пшоно, — відповідає Вова.

— А я думаю, за кукурудзу! — набурмосився Петрусь.

— А я кажу, за пшоно! — наїжачився Вова.

— Ні, за кукурудзу! — ще дужче скипів Петрусь...

І хлопчики зчинили таку бійку, що навіть півники про свою сварку забули. Підійшли ближче, замилувалися.

— Бачиш? — з захватом кукурікнув Рудий.

— Чудово! Набагато краще ніж ми — позаздрив Сірий.

— Цікаво, чого вони?

— Мабуть, за хлібні крихти, — відповів Рудий.

— Мабуть, — погодився Сірий.

Вони дивилися, як б'ються Петрусь і Вова. І вчилися.

PLEASE HEAR WHAT I AM NOT SAYING

Of what's crying within me;
So when I'm going through my routine do not be fooled by what I'm saying.
Please listen carefully and try to hear what I'm not saying,
What I'd like to be able to say, what for survival I need to say,
But what I can't say.
I dislike hiding. Honestly!
I dislike the superficial game I'm playing, the phony game.
I'd really like to be genuine and spontaneous, and me, but you've got to help me.
You've got to hold out your hand, even when that's the last thing I seem to want.
Only you can wipe away from my eyes the blank stare of breathing death.
Only you can call me into aliveness.
Each time you're kind, and gentle, and encouraging,
Each time you try to understand because you really care, my heart begins to grow wings.
Very small wings, very feeble wings, but wings.
With your sensitivity and sympathy, and your power of understanding,
You can breathe life into me.
I want you to know that.
I want you to know how important you are to me,
How you can be the creator of the person that is me if you choose to.
Please choose to.
You alone can break down the wall behind which I tremble,
You alone can remove my mask.
You alone can release me from my shadow-world of panic and uncertainty,
From my lonely person.
Do not pass me by. Please . . . do not pacc me by.
It will not be easy for you. A long conviction of worthlessness builds strong walls.
The nearer you approach me, the blinder I strike back.
I fight against the very thing I cry out for.
But I am told that love is stronger than walls, and in this lies my hope.
Please try to beat down those walls with firm hands,
But with gentle hands for a child is very sensitive.
Who am I, you may wonder. I am someone you know very well.
For I am every man you meet and I am every woman you meet. (Author Unknown)

ДЕЩО ПРО АЛЬБОМ УКРАЇНСЬКИХ БУКОВИНСЬКИХ ВЗОРІВ

Східня Екзекутива Союзу Українок Канади започаткувала проєкт видання Альбому Українських Взорів в році 1971. В цей час Східня Екзекутива була у Виндзорі, під головуванням пані Мирослави Телеги. Прибуток з видання альбомів було призначено для приміщення експонатів Філії Музею Східньої Екзекутиви С.У.К.

Такий проєкт здійснився аж по двох роках вишукування взорів, коли пані Іванна Вахна і Пульхерія Мошук з Торонта, подали рекомендацію перевидати Альбом, що його видав Ерик Колбенгаєр 1912 р. Такий Альбом мала Пульхерія Мошук ще з Европи і погодилася його нам визичити.

Пані Іванна Вахна в той час очолювала комітет Філії Музею Східньої Екзекутиви і якраз це була її мрія видати книжку взорів, бо вона вже довший час виготовляла різні взори до журналу „Промінь". Тим більше була її думка видати українські буковинські взори так як і Ерика Колбенгаєра, щоб запрезентувати історію, працю та зрозуміння цього видання.

Найбільше праці до видання альбому вклала пані Мирослава Телеґа, як голова Східньої Екзекутиви, вишукуючи фінансових можливостей та апелюючи за допомогою від уряду.

На щастя знайшлася компанія у Виндзорі, яка зацікавилась проєктом видання взорів вважаючи їх як цінну вартісну спадщину українців.

Перший наш крок був вдатися до Централі Союзу

На знимці зліва направо: Мирослава Телеґа, Веронія Костинюк, Іванна Римар.

Українок Канади, за дозволом на видання взорів. У відповідь ми отримали листа з 29-го березня 1972 р., що Централя і Управа Музею погоджуються, щоб Східня Екзекутива, з нагоди свого 40-ліття, видала альбом українських взорів. Лист за підписами Лесі Івасюк, голови і Марії Керніцької, кор. секр.

Від Філії Музею Східньої Екзекутиви також отримали листа з 11 березня 1973 р., що вони вдавалися до різних друкарень, але ціну, яку всі подавали їм вони не бачили ніякої можливости зібрати поданої суми.

При помочі друкарської компанії, Пров. Жіночої Ради, послів з Виндзору, централі Союзу Українок, членок Екзекутиви з Виндзору пань: Мирослави Телеґи, Іванни Римар, Вероніі Костинюк, Марії Вахни, Іванки Іваночко, Анни Букси, Марії Ґургули, Емілії Паркс і Анни Момотюк (покійна), які часто мусіли засідати на наради в справі видання, Східня Екзекутива завдяки допомоги від федерального уряду, Департаменту многокультурности, спромоглась на видання альбому взорів.

Запомога від уряду не покрила навіть половини кошту видання і в додатку були кошта переведення на українську мову чим займалася для нас пані Іванна Щепанська Романів, учителька державної вищої школи. На українську мову переклад зробила сама компанія, приготовленням взорів занялись пані: Іванна Римар, в той час кор. секр. Схід. Екз., і Мирослава Телеґа (голова) подала села і повіти.

На решту коштів рішили зробити кампанію передплат перед виданням по зниженій ціні, з чого прибуток був дуже малий, але спромоглися заплатити довг видання.

До уряду також треба було вислати призначене число альбомів, так що якийсь час приходу було дуже мало.

На Пров. З'їзді СУС в листопаді 1974 року в Торонто, Східня Екзекутива перейшла до Монтреалу. Задля приміщення альбомів та висилки пакунків, було потрібно вибрати комітет в Виндзорі доглянути цю працю.

На тім самім з'їзді вибрано комітет з трьох осіб: голова — Мирослава Телеґа, секретарка — Іванна Римар і касирка — Веронія Костинюк.

В 1976 році на З'їзді СУС в Оттаві, Східня Екзекутива рішила подати на друге видання тому, що Альбом взорів був майже вичерпаний.

З'їзд рішив видати менше число альбомів вважаючи, що продаж не піде так скоро як перше видання.

До цієї пори кошта піднеслись на менше число видання, зайшла потреба ціну підвищити на альбоми, щоб мати відповідний прибуток.

На Пров. З'їзді Схід. Екз. С.У.К. в Гамільтоні 12-го листопада 1978 р., комітет Альбому українських буковинських взорів, передав $10,000.00 до Філії Музею Схід. Екз. На слідуючий рік, 24-го лютого 1978 р., знову вислали $1,000.00.

Замовлення дістаємо не лиш з Канади, але також від країн як Австралія, Англія, Німеччина, Порто Ріко, Венесуеля, Австрія та зі ЗСА.

Подаємо уривки з кількох отриманих листів:

Марта Лебедович — Велий, Б.К., пише: Нам було надзвичайно приємно отримати через централю Союзу, Ваше видання „Українські Буковинські Взори". Ґратулюємо за ваші зусилля у такім великім підприємстві.

Юстина Стефін — Бімзвил, Онт.: — Аж немаю слів щоб висловити вам подяку за вашу працю над тими взорами, які ви довели до кінця. Як би всі так думали то наша організація краще стояла б нині.

Cornelius J. Jaenen, Ph.D. — Professor of History — Ottawa: — I should like to thank you most sincerely, on my own behalf and that of my wife who will share this treasure with me, for the beautifully illustrated album of Ukrainian Bukovinian Cross-Stitch Embroidery.

Дістаємо багато більше таких листів, отже є доказ, що Альбом Укр. Бук. Взорів є цінна річ мати в своїм домі, як також є цінний подарунок для молоді на весілля, уродини та свята.

Число альбомів чимраз зменшується і тепер є нагода набути Альбом по старій ціні.

Замовлення висилайте на адресу:

Album Committee Chairperson — Mrs. M. Telega
1402 Hall Ave., Windsor, Ont. N8X 4R4

За Комітет Альбому Взорів:

Мирослава Телеґа голова — **Веронія Костинюк** касирка — **Іванна Римар** секретарка

У четвертру річницю упокоєння дня 26-го вересня, 1974 р., незабутньої нашої Дружини, Матері, Бабуні — бл. п. Добродійки Катерини Дебрин, як нев'янучий вінок на її могилу, складаємо $20.00 на пресовий фонд „Променя".

Єп. Миколай (Дебрин) з родиною

— — — — —

Складаю китицю квітів на свіжу могилу дорогої приятельки, бл. п. Теклі Сторожук, яка упокоїлась у Шов Лейку в шпиталі 29 травня 1978, у пам'ять покійної дарую $5.00 на „Промінь".

Марія Гребенюк, Айтуна, Саск.

— — — — —

У світлу пам'ять нашого дорогого мужа, батька і дідуся, бл. п. Юрія Гребенюка, який упокоївся 16 жовтня 1976 р. у другу річницю його смерти складаю нев'янучий вінок — $5.00 на журнал „Промінь".

Дружина Марія і діти з родинами

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

У ДРУГУ РІЧНИЦЮ УПОКОЄННЯ БЛ. П. ОЛІ АНДРУЩАК

17 липня цього року минає два роки від дня упокоєння бл. п. Олі Андрущак. Відійшла Оля з цього світу після тяжкої недуги в шпиталі міста Саскатуну, в глибокому смутку залишивши свого чоловіка Федора, сестру Стелу, брата Ореста та багатьох приятелів і співробітників на українському церковно-громадському полі.

Спочивай спокійно у Бозі, дорога Олю! Пам'ять про Тебе завжди зберігається в наших серцях.

За свого життя покійна Оля Андрущак постійно морально й матеріяльно допомагала українським установам, організаціям і пресі. Відзначаючи другу річниця нашої болючої розлуки — складаю в пам'ять Покійної на такі потреби нашого громадського життя:

На Музей Союзу Українок Канади в Саскатуні	$200.00
На Колегію Святого Андрея у Вінніпегу	100.00
На „Український Голос"	50.00
На „Вісник"	50.00
На „Промінь"	50.00

Федір Андрущак

У світлу пам'ять мого дорогого мужа, батька і дідуся, бл. п. Олекси Бартка, який упокоївся 6 січня 1978 року, складаю на журнал „Промінь" $15.00.

Дружина Єлена Бартко, Келґари, Альберта

— — — — —

Замість живих троянд, на свіжу могилу дорогої приятельки, складаю в її світлу пам'ять $10.00 на пресовий фонд „Променя", якого покійна завжди любила й читала. Родині висловлюю сердечне співчуття.

Анастасія Косс, Едмонтон

З приводу непередбаченої смерти, бл. п. Олекси Денейки, який упокоївся 6 серпня ц. р. в Монтреалі замість квітів на свіжу могилу засилаємо пожертву в сумі $15.00 на пресовий фонд „Променя". Вічна пам'ять Покійному.

Ярослав і Стефанія Кульба, Монтреал

— — — — —

У світлу пам'ять дорогих приятелів, щирих працівників нашого Собору, відділів ТУС і С.У.К. бл. п. Василя і Євдокії Бежан, які згинули у трагічнім випадку в Мелвил, Саск. дня 2 серпня 1978 р. На їх свіжу могилу складаємо гарну китицю квітів — $15.00 дар на „Промінь", що його покійні читали і цінили.

Родині висловлюємо глибоке співчуття.

За відділ ім. Л. Українки в Гемилтоні,
Марія Пасека, секр.

— — — — —

Членки відділу ім. Ольги Кобилянської у Витков, Саск. складають $20.00 на нев'янучий вінок у світлу пам'ять нашої старшої членки бл. п. Васко (Петрова).

Висловлюємо родині глибоке співчуття і хай Господь улегшить родині покійної перенести цю болючу втрату.

Ганя Іванчук, голова **Ольга Волошин,** секр.

— — — — —

Складаємо нев'янучий вінок у пам'ять наших ніколи незабутніх — дорогого мужа і батька бл. п. Петра Процишина, який відійшов у Вічність 20 вересня 1971 р. і дорогої пам'яті зятя бл. п. Івана Цимбаліста, який упокоївся 27 жовтня 1972 р., в їх світлу пам'ять засилаю $20.00 на журнал „Промінь", щоб процвітав живими квітами як і їхня пам'ять.

Дружина Петруня Процишин і родина, Донвел, Саск.

— — — — —

У десяті роковини відходу моєї дорогої мами, бл. п. Марії Колодій, яка упокоїлась 25 листопада 1968 року й батька, бл. п. Павла Колодія, який відійшов у вічність 8 липня 1960 року, в їх світлу пам'ять складаю, як нев'янучий вінок $25.00 на журнал „Промінь".

Донька Надія Стретді з родиною, Бурлінгтон, Онт.

— — — — —

У четверті сумні роковини відходу у вічність моєї незабутньої дружини, бл. п. Павліни Олексин, яка лишила нас у глибокім смутку 3 жовтня 1974 року у її світлу пам'ять замість китиці пахучих квітів на дорогу могилу засилаю $10.00 на журнал „Промінь". Хай пам'ять про Покійну буде вічно між нами.

— — — — —

Муж Михайло Олексин і родина, Мічам, Саск.

Складаємо нев'янучий вінок на свіжу могилу брата Мирослава Остафійчука, який упокоївся 4 серпня 1978 р., проживши 58 років.

Також у світлу пам'ять тата Антона, який упокоївся 7 грудня 1956 і мами, Катерини, яка упокоїлась 25 липня 1972 р. Вічна їм пам'ять! В пам'ять покійних засилаємо $15.00.

Анна і Йосиф Рудницькі, Торгилд, Альберта

Скажіть їм правду про новий канадський іміґраційний закон, поки вони виберуться в дорогу!

Канада має тепер новий іміграційний закон.

І тут обов'язує така засада: кожний, хто бажає іміґрувати до Канади чи приїхати на студії або на роботу, мусить сповнити всі вимоги іміграційного закону, поки він виїде із свого краю.

Якщо цих вимог він не сповнить, то він мусить бути приготованим на те, щоб повернутися додому, і там упорядкувати свої еміграційні справи. А таке повернення може стати найприкрішим розчаруванням у його житті.

І саме тут ви можете йому допомогти. Ви бо є людиною, якій він довіряє. Тому вашим обов'язком є дати йому всі інформації, поки він вибереться в дорогу.
Отже дайте йому в цій справі все те, що йому потрібне.

Ви самі можете одержати потрібні інформації в кожному Канадському Іміграційному Центрі. Або можете також спрямувати ваших родичів у їхній країні до канадського бюра, яке видає візи. Інформація не коштуватиме їм ні одного цента.

Канадський іміграційний закон змодернізовано. Він тепер справедливіший і легший, щоб його зрозуміти. Коли ж ви маєте якісь питання щодо того, як цей закон стосується до вас чи до ваших приятелів, то звертайтеся з цими питаннями до службовців найближчого Канадського Іміграційного Центру. Там вони допоможуть вам усіми потрібними інформаціями.

Важливе завваження

Коли ви чи ваш знайомий є „постійним жителем" Канади, тобто іміґрантом, який не має канадського громадянства, і ви чи він плянуєте виїхати з Канади на довше ніж на 183 дні в періоді 12 місяців, то вам, можливо, треба буде одержати дозвіл на повернення, щоб вас на кордоні впустили. Щоб одержати повну інформацію в цій справі, звертніться до вашого місцевого Канадського Іміграційного Центру.

Employment and Immigration Canada
Bud Cullen, Minister

Emploi et Immigration Canada
Bud Cullen, Ministre

ДОПОМОЖІТЬ, ЩОБ ВОНИ НЕ ЗАЗНАЛИ НАЙТЯЖЧОГО ПЕРЕЖИВАННЯ У СВОЄМУ ЖИТТІ!

ВІДДІЛИ СОЮЗУ УКРАЇНОК, які склали прес. фонд „Променя" прямо через централю: за р. 1977 - 78:

АЛЬБЕРТА —

Едмонтон — відділ Л. Українки	$20.00
Калґари — О. Басарабової	10.00
Смокі Лейк — О. Кобилянської	20.00
Васетна — О. Басарабової	5.00
Торгілд — О. Басарабової	5.00
Ту Гилс — Л. Українки	10.00
Торсбі — О. Басарабової	5.00
Едмонтон — при Церкві Св. Андрея	10.00
Мирнам — О. Пчілки	25.00
Беліс — О. Пчілка	3.00
Січ Коломия — Л. Українки	1.00
Радвей — Л. Українки	5.00
Сангудо — Л. Українки	10.00
Вегревил — Кн. Ольги	10.00
Ендру — Л. Українки	5.00
Едмонтон — Л. Українки	10.00
Егремонт — О. Басарабової	3.00
Калмар — Л. Українки	2.00
Едмонтон — Марія Вавринюк	3.00

БРІТ. КОЛЮМБІЯ —

Чиливек — О. Кобилянської	5.00
Ванкувер — Л. Українки	25.00
Волей - Сурей — О. Кобилянської	20.00
Келовна — Савелі Стечишин	3.00

МАНІТОБА

СВОН РИВЕР — Доньки України	15.00
Флин Флон — Доньки України	4.00
Овкбурн — Л. Українки	10.00
Сенди Лейк — Л. Українки	5.00
Брендон — Л. Українки	6.00
Давфин — Л. Українки	11.00
Мензі — Л. Українки	5.00
Роблін — Доньки України	5.00
Роза — О. Кобилянської	5.00
Сондавн — О. Кобилянської	5.00
Вінніпеґ — Кн. Ольги	10.00
Свон Ривер — Доньки України	10.00
Вайта — О. Кобилянської	5.00
Росборн — Л. Українки	2.00
Томсон — Доньки України	20.00

САСКАЧЕВАН

Принс Алберт — Кн. Ольги	10.00
Редфілд — Л. Українки	10.00
Теодор — О. Кобилянської	3.00
Йорктон — О. Пчілки	13.00
Кадет — О. Пчілки	20.00
Реджайна — Доньки України	10.00
Витков — О. Кобилянської	25.00
Вакав — О. Басарабової	6.00
Ґлеслин — О. Басарабової	10.00
Ст. Джуліен — Л. Українки	5.00
Гефорд — О. Басарабової	10.00
Канора — М. Маркович	30.00
Стирджес — Л. Українки	5.00
Мічам — О. Кобилянської	5.00
Блейн Лейк - Кридор — Х. Кононенко	10.00
Ґронлід — Кн. Ольги	10.00
Медов Лейк — О. Теліги	8.00
Кадворт — Кн. Ольги	10.00
Виниярд — Д. України	5.00
Бруксбі — Кн. Ольги	4.00
Саскатун — О. Кобилянської	25.00
Мелфорт — Л. Українки	8.00
Вірдейл — Л. Українки	2.00
Мазепа — О. Кобилянської	10.00
Айтуна — Кн. Ольги	10.00
Годсон Бей — О. Кобилянської	10.00
Донвел — О. Кобилянської	10.00
Шіго — О. Кобилянської	10.00
Вимер — О. Басарабової	5.00
Ніпавин — О. Басарабової	10.00
Єлов Крік — Л. Українки	5.00
Саскатун — И. Михайленко	5.00

ОНТАРІО

Гамільтон — Л. Українки	10.00
Виндзор — Л. Українки	25.00
Ошава — Барвінок	15.00
Вотерфорд — Л. Українки	13.00
Лондон — Кн. Ольги	25.00
Торонто — Кн. Ольги	25.00
Лонґ Бренч — С. Русової	25.00
Форт Френсес — Св. Анни	25.00
Брентфорд — Л. Українки	10.00
Форт Фресес — Св. Анни	25.00
Тандер Бей — Д. України	10.00
Скарборо — Св. Анни	10.00
Ґрімзбі — Кн. Ольги	5.00

КВЕБЕК —

Монтреал — Доньки України	25.00
Лашін — Кн. Ольги	15.00

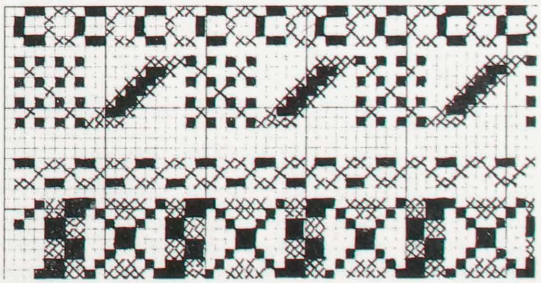

Хрестиковий взір з збірки Олени Пчілки виконаний в двох красках.

чорна ■ червона X, або ■■ чорна - жовта X, темно синя ■ ясно синя X.

До прикраси модерної ноші чи хати, народної сорочки.

Союз Українок Канади Музей Торонто Філія

ГРОМАДСЬКА І РОДИННА ХРОНІКА

50-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ Т. І М. ҐРИПЮКІВ МЕЛФОРТ, САСК.

У суботу, 20 травня 1978 р., старанням дітей та внуків відбулося відзначення 50-річчя подружнього життя п-ва Теодора і Марії Ґрипюків. На порозі церкви їхня донька привітала їх квітами, а невістка так же привітала їхніх дружбів. Церква була заповнена їхніми дітьми, унуками, близькими родичами, приятелями і друзями.

О год. 7-й ввечері о. М. Бова відслужив Молебень в асисті дяка п. П. Биця і благословив їх на дальше подружнє життя.

По Молебні всі присутні перейшли до міської авдиторії в Мелфорт, де відбулось величаве прийняття. При вході привітав ювілятів і їхніх дружбів голова громади п. А. Федоручка і запровадив їх на почесне місце за столом, що був прибраний короваєм. Свічки засвітили дружба А. Ґурський і дружка А. В. Петрів. Опісля о. М. Бова провів молитву і поблагословив страви.

Після вечері господар вечора п. Й. Щербій привітав ювілятів, а тоді були привіти і побажання від ближчої і дальшої родини, приятелів, друзів і від поодиноких товариств. Господар вечора представив гостей, що прибули з далеких околиць, родину і друзів ювілятів. Ювіляти одержали багато подарунків: голова жіночого т-ва пані Фідик вручила від жін. т-ва ба її щиру працю і дари для прикрашення церкви, голова громади від церковної громади за працю і жертвенність на потреби церкви. Ювіляти були надзвичайно зворушені подарунками від своїх дітей і унуків, які також вітали їх щиро і бажали кріпкого здоров'я.

Теодор Ґрипюк народився в Канаді, а пані Марія в Україні, в Косові, Івано-Франківської області. Вона приїхала до Канади молоденькою дівчиною зі своїми родичами, що поселились в околиці Ґронлид, Саск. Того ж самого року вона вийшла заміж за Теодора Ґрипюка.

Господь поблагословив їх трьома синами і одною дочкою.

П-во Грипюки в 1965 р. залишили фармерування і перенеслись до Мелфорту на відпочинок, і дальше є активними в нашому громадсько-церковному житті: ювілят прислуговує в церкві і щедро жертвує на добрі цілі, а ювілятка є членкою Жін. Т-ва, в якому була впродовж 3 роки головою.

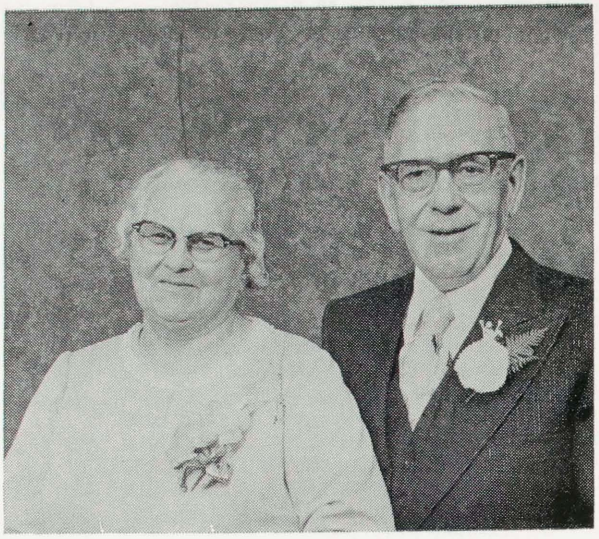

П-во Марія і Теодор Ґрипюк

На закінчення ювіляти п-во Ґрипюки дякували усім гостям за присутність і за подарунки, а також донька і син Володимир подякували гостям за вшанування їхніх родичів та за щедрі подарунки.

Ювілейну вечірку закінчив словом подяки усім присутнім господар вечора п. Й. Щербій і було відспівано пісню „Де згода в родині".

А. Ґурський

З ДІЯЛЬНОСТИ ВІДДІЛУ С.У.К. ВІДДІЛ ім. О. КОБИЛЯНСЬКОЇ в Смокі, Лейк, Альберта

Дня 3-го травня 1978 року членки відділу зібралися вечором, щоб відзначити чотирьох своїх подруг-членок з нагоди Ювілею 25-ти літньої праці в відділі.

За їхню жертвенну працю в відділі управа відділу винагородила їх грамотами, як також кожній ювілятці пришпилили на груди квітку.

Протягом вечірка стіл був застелений гарним вишиваним настільником, на столі стояли чудові квіти, горіли дві свічки, між свічками стояв святочний торт та прапор відділу, а за столом, на почесних місцях сиділи ювілятки пані: О. Предій, Ю. Филевич, О. Головайчук та М. Івасюк.

Пані М. Рацой, культурно-освітня референтка, з цієї нагоди приготовила спеціяльну програму. Підчас програми вона також сказала своє слово, в якому вона підкреслила заслуги ювіляток у відділі. В кінці слова пані М. Рацой подякувала ювіляткам за їхню віддану працю на користь нашого суспільства в Канаді та Христової Церкви. Протягом вечірки всі гарно забавлялися та співали українських пісень. Вечірок закінчився перекускою.

СВЯТО ДЕНЬ МАТЕРІ

Цього року свято День Матері в Смокі Лейк відбулося в неділю, 7-го травня. З нагоди цього свята відбувся концерт. Програма концерту складалася з рефератів, пісень, деклямацій, гри на музичних інструментах, але головними виконавцями концерту були наші діти, танцюристи, виконавці українських народніх танців.

Танцювальною групою опікується Жіноче товариство. Цього року навчалося українських народніх танців 66 дітей. Учителі народніх танців були свящ. Григорій та добр. Ольга Філі. **Марія Антонюк,** секретарка

ЮВІЛЕЙ ПОДРУЖЖЯ
П-ВА ПЕТРА І АНТОНІЇ ДОБРОВОЛЬСЬКИХ

День 11 лютого буде довго пам'ятний для Петра й Антонії Добровольських з Сурей, Б. К., коли їх вшанувала переповнена громадянством заля, з нагоди їх 50-ліття подружнього життя.

Це свято влаштували ювілятам їх діти і близькі приятелі, а відбулося у гостинній залі п-ва Віктора та Катерини Арійчуків.

Обоє ювіляти народилися у Галичині і замолоду прибули до Канади до Паплерфілд, Ман., де вони познайомилися і одружилися 1928 року.

Пан Добровольський працював на залізній дорозі у Манітобі і Саскачевані аж до 1969 року, коли вони обоє переїхали до Сурей, Б. К. на відпочинок.

Пані Добровольська є довголітня членка Союзу Українок Канади. Займала вона різні пости у відділах. Вона любителька народних пісень. Своєю доброю вдачею і співом вона вносить багато веселости між жіноцтво. Пан Добровольський також любить спів і є членом церковного хору.

Пам'ятний вечір почато молитвою, що її провів о. прот. П. Блажук і також побажав ювілятам здоров'я і многих літ. Зять Берт Бавер пропонував „тост" і всі засіли до смачної вечері.

По вечері була коротка програма, коли голова громади й жіночого товариства складали побажання як також знайомі й родина. Було прочитано цікаву поему переходу подружнього життя, яку написав і переслав приятель Іван Смик з Віндзору.

Всі діти були присутні — дочка Катерина і зять Михайло Ґелич з Елфрос, Саск., дочка Марія і зять Б. Бавер з Торонта, син Михайло з Сурей, Б. К. З дальших сторін прибув брат Василь Добровольський з Детройту, Міш. і його син Джералд з Лос Анджелес, брат Михайло з дружиною Анною та сином Роні, з Кейборн, Саск., та дальша родина.

П-во Добровольські склали подяку усім, що так численно прибули на їх ювілей і щиро подякували усім, що в який будь спосіб причинилися до такого гарного прийняття. Отець П. Блажук у кількох теплих словах підкреслив невтомну працю п-ва Добровольських при церкві.

З цієї нагоди п-во Добровольські пожертвували $25.00 на Церкву Успення Пресвятої Богородиці, на „Вісник" та „Промінь".

Приятелька

ВЕСНЯНИЙ ЧАЙ І ВИСТАВА

Як щороку на Великдень так і цього року, жіноче т-во ім. Лесі Українки у Ту Гилс приготовило свій весняний чай і виставу ручних робіт та випродаж домашнього печива. 8-го червня багато гостей з окружних товариств, як з Веґревил, Мирнам, Ендру, а також багато гостей з околиці Ту Гилс прибули на наш чай. Голова п. Єлисавета Чомик привітала гостей. По однім боці був стіл повний ручних робіт, малюнків, писанок, вишивок, а по другім боці на столах усяке домашне печиво, що лише хто хотів. Усі членки за чергою наливали чай і каву та весело гуторили.

Пані Марія Ільків вишила хрестиками дві дуже гарні картини і подарувала на розігравку, яку виграла Д. Федорук з Гарі Гил, а Марія Фіярчук подарувала гарний коровай, що його виграла Розалія Ілюк з Ту Гилс.

К. Мандрусяк

З НАГОДИ ДНЯ УРОДИН
ФЛИН ФЛОН, МАН.

Пані Марії Мендро сповнилось 70 соків. З тієї нагоди її дочка Розалія Малюта і невістка Параня улаштували в честь матері в церковній залі у Флин Флоні гостинне прийняття. Дочка Вікторія прибула на це родинне свято з Вінніпегу.

Шановна ювілятка належить до Союзу Українок Канади і має за собою 35-літню активну працю. Вона є основоположницею відділу ім. Доньки України в Робліні, Ман. і до часу приїзду до Флин Флону брала активну участь в різних комітетах відділу, громади а також у Манітобській провінційній екзекутиві.

Навіть до часу організування відділу, багато праці посвятила для таких справ, як виготовлювання пачок для висилки за море українським воякам. На початку організування відділу і громади у Флин Флоні брала участь в організуванні Рідної Школи, навчала сумківців ручних робіт, писання писанок, печення пасок і взагалі працювала для культ.-освітнього розвитку громади.

Відділ Доньки України під час свого 25-го ювілею нагородив її грамотою за 25-літню працю відділу.

Під час смачної перекуски родина і члени громади, членки, погостившись з пані Мендро, побажали їй

доброго здоров'я та відспівали „На многая літа".

Пані Мендро склала подяку за вшанування а дочкам за прийняття. І з нагоди цього пам'ятного дня склала $100.00 на Музейну Фундацію і $10.00 на „Промінь".

Приятелька

ВІДІЙШЛА У ВІЧНІСТЬ БЛ. П. КЛАВДІЯ МЕФОДІЇВНА МІЩЕНКО

Лашін, Квебек

Ділимося сумною вісткою з членством Союзу і всім українським громадянством, що 22 липня 1978 року відійшла у вічність бл. п. Клавдія Мефодіївна Міщенко, з роду Кириченко.

Клавдія народилася 18 лютого 1921 року в селі Царегрaдівка на Харківщині (в Україні) у родині заможного селянина. В той час коли Клавдія була ще малою дівчиною, її родичі, щоб запобігти висилки, виїжджають до індустріяльних районів південної України. Там вона знайомиться з молодим студентом Олексієм Іллічем Міщенком, а згодом, виходить за нього заміж.

З початком другої світової війни, молоде подружжя втікаючи від фронту зупиняються в Німеччині, у баварському місті Бамберг. Тут вони оселюються у шостому таборі ДП і беруть активну участь в організуванні Української Православної Громади і обоє співають у церковному хорі.

У 1947 році переселюються до Бельгії і знову беруть активну участь в організації та будові Української Православної Церкви. У 1951 р. переселюються до Канади й оселюються в м. Лашін, Кв., де знову беруть активну участь у церковно-громадській праці, співають у церковному хорі, щедро жертвують на церковні і організаційні потреби і одночасно беруть на себе обов'язок членства громади Св. Покрови в Монтреалі. Клавдія Мефодіївна вступає до відділу Союзу Українок Канади ім. Княгині Ольги, належить до заряду відділу, виконує обов'язки рекордової і фінансової секретарки, опрацьовує та виголошує доповіді і реферати. Особливою прикметою Покійної було те, що вона любила робити добро для інших, нікому про це не кажучи. Але усі її добрі діла самі за себе говорять, особливо тепер, коли несподівана смерть перервала золоту нитку життя. Похоронні відправи відслужив (зі співом церковного хору) о. настоятель Григорій Планіда і митр. прот. Єпіфаній Чижів, при великій участи: родини, сватів, кумів і друзів Покійної. У церкві, під час Заупокійної Служби Божої, членки з жалобними відзнаками тримали свічі і прапор відділу, а оксамитну сукню покійної оздоблювали золотий хрестик і смолоскип Союзу Українок.

Похоронено бл. п. Клавдію Мефодіївну на громадському цвинтарі Св. Юрія Переможця в Лашін, Кв., біля її батька і матері бл. п. Мефодія і Ольги Кириченко. Покійна залишила у глибокому смутку: мужа Олексія І., сина Віктора з дружиною Галиною, дочку Надію Миколюк з мужем Антоном, внуків Михайла і Віру, сватів, кумів, рідню в Україні і безліч друзів.

Поминальний обід відбувся у громадській залі. Співчуття родині Покійної склали: Отець Григорій Планіда — від себе з добродійкою, митр. прот. Єпіфаній Чижів, співчуття і спогади про покійну та її побожних родичів, котрі дали Клавдії глибоке релігійне виховання, та що цю релігійність вона зберегла до кінця свого життя і зуміла передати її своїм дітям, проф. Андрій Павлович Степовий — від громади Св. Покрови в Монтреалі, кум покійної, Михайло Гайдук — від громади Св. Юрія Переможця.

Від родини, муж покійної Олексій І. Міщенко висловив подяку: отцеві Г. Планіді і митр. прот. Є. Чижіву за похоронні відправи, похоронному заведенню за услуги, відділу Союзу за приготування поминального обіду, усім присутнім за слова співчуття, за квіти та за численну участь у похороні.

У пам'ять покійної дружини О. І. Міщенко зложив щедрі дари на: місцеву Церкву Св. Юрій Переможця, на Церкву Св. Покрови у Монтреалі і на місцевий відділ Союзу „Княгині Ольги".

Вшановуючи пам'ять Покійної присутні зложили на українську пресу $270.00, з того на „Промінь" було призначено $50.00.

Управа і членство відділу „Княгині Ольги" складає сердечні співчуття засмученій родині, а пам'ять про покійну Клавдію хай буде між нами вічно!

Р. П.

БЛ. П. МАРТА СТЕРАНКО

Стінен, Саск.

Дня 9 березня цього року, на 79-му році життя, несподівано відійшла у річність Марта Стеранко.

Марта Стеранко народилася дня 17 березня 1898 року в місті Лонсворт, Пенсильванія, ЗСА, в родині Філімона і Тетяни Гербут. Малою дівчинкою вона вернулась з мамою до рідного села її мами, Королева Руська, повіт Новий Санч на Лемківщині (Україна). Там покійна і ходила до школи. В році 1917 Марта вийшла заміж за Стефана Стеранку. В році 1925 Степан, муж Марти, рішив поїхати в далекий край Канаду, щоб знайти кращі життєві умови для себе і своїх дітей. Заробивши трохи грошей Стефан купив фарму біля Стінен і провадив свою дружину з 5-ма діточками. В році 1938, по тяжкій хворобі, помер чоловік Стефан, проживши всього 59 років і Марта залишається вдовою з 6-ма діточками на фармі. На фармі Марта жила, працювала і виховувала свої дітей. Коли сини подоростали, то побудували хату, в якій Марта жила з своєю дочкою Юліяною, яку то хату пізніше перетягнено до Стінен, в якій вона жила аж до свого відходу.

Покійна Марта любила все своє рідне українське. Вона належала до православної громади Св. Димитрія в Стінен, і любила співати в церковному хорі. Вона належала також і до відділу С.У.К. Була людиною свідомою як в релігійному так і національному відношенні. Завдяки її свідомости, вона цінила друковане слово і виписувала нашу українську

пресу, яку уважно перечитувала з чого набирала знання і самоосвіти.

Несподівана її фізична смерть, заскочила всіх хто її знав, як вартісну людиню. Покійна Марта не хорувала, виглядало, що була людиною здоровою і в повних силах та ось з волі Божої заснула на руках своєї дочки Анни в дорозі до шпиталю. Покликана Господом Богом, Якого вона так любила і до Якого так щиро молилась — вона відійшла до просторів небесних, без болів і страждань.

Залишила покійна в смутку трьох синів: Петра і Івана, які живуть на фармах в околиці Стінен та Михайла в Вінніпегу. Також залишила покійна три дочки: Анну Ковальчук, Марію Айрі з Вашингтон стейт, ЗСА та Галину Щещук з Денбури, Саск. Залишила також 16 внуків, 9 правнуків та одну праправнучку.

Панахиду і похоронні відправи відслужив о. настоятель П. Шадурський, підчас яких членки товариства стояли з запаленими свічками і прапором С.У.К.

При останньому цілуванні, зложили присутні на нев'янучий вінок $61.36, з чого приділено $10.00 на пресовий фонд „Променя", $20.00 на виготовлення кліше а решта на церкву Св. Димитрія в Стінен.

Нехай Всевишній Господь оселить її душу там де всі праведники спочивають.

Вічна їй пам'ять!

М. Ш.

БЛ. П. АННА СЕНЧУК
Фовм Лейк, Саск.

Анна Сенчук упокоїлася після важкого терпіння, в суботу, 13 травня 1978 р., в лікарні у Фовм Лейк, на 76 році свого трудящого життя.

Анна, дочка Стефана Тимофій і Оксани, з роду Пиндус, народилася 12 лютого 1902 р. в Шіго, Саск. Виростала на фармі під опікою своїх родичів та учащала до початкової публічної школи „Фостій" в Шіго на фармах. Одружившись з Андрієм Сенчуком 15 листопада 1921 р., трудилася з мужом на фармі до 1950 р. Того ж таки року п-во Сенчуки переселились до містечка Фовм Лейк на сталий відпочинок.

Живучи ще на фармі, обоє цікавилися УГПЦерквою, включилися в членство громади Пресв. Тройці в Шіго. Своєю працею та щирими пожертвами для розбудови церковного життя в Шіго Анна й Андрій були взірцевими.

Гостинний дім Сенчуків у Фовм Лейк був все відкритий для наших священиків, які часто потребували перепочинку в їхній місійній праці. Нехай Всемилостивий Господь Бог подасть вінець перемоги слузі Своїй Анні за її віру та любов до Нього.

Залишила покійна в глибокій печалі свого мужа Андрія у Фом Лейк. Не маючи своєї власної родини, залишила покійна в жалобі свої чотирьох братів — Тимофіїв: Гната у Фовм Лейк, Михайла в Реджайні, Якима в Шіго, Теодора в Мишин, Б. К., і одиноко сестру Марію Солонинка в Реджайні. Батько її помер в 1936 р., а мати в 1953 р. Раніше упокоїлись її брат Іван і сестра Катерина Чирська.

Панахида відбулася у Фовм Лейк в понеділок, 15 травня, а похорон наступного дня в Шіго, в церкві Пресв. Тройці. Тіло спочило на церковному цвинтарі Пресв. Тройці. Служив о. парох В. Кокорудз, при співучасті дяка Теодора Коропатницького й церковного хору.

Після похорону відбувся поминальний обід в Народному Домі в Шіго.

Щира подяка всім учасникам похорону, а зокрема громаді Пресв. Тройці в Шіго, за гідне виконання цього християнського обов'язку.

Вічна їй Пам'ять!

о. В. К.

РІЧНІ ЗВІТИ ВІДДІЛІВ

НИПАВИН, САСК.
ВІДДІЛ ІМ. О. БАСАРАБОВОЇ

Річні збори відділу відбулися 12 грудня 1977 р. Збори відкрила голова Оксана Мохорук молитвою, хвилиною мовчанки вшановано покійних членок. Секретаркою зборів була Маруся Григор.

Слідували звіти членок заряду. Голова Оксана Мохорук дала звіт діяльности відділу та подякувала членкам за таку гармонійну співпрацю. Впродовж року відбулось 10 місячних зборів, а засідання заряду коли потреба вимагала. На зборах завжди був читаний обіжник і кореспонденція.

Ми мали велику приемність вітати Блаженнішого Митрополита Андрея, який загостив до нас з нагоди ювілею 25-ліття нашої церковної громади. Замовили Панахиду в роковини О. Басарабової і Т. Шевченка та за поляглих вояків. Молебень за здоров'я матерів, приготовили спільну Святу Вечерю, спільне свячене, випродаж Великодного печива і писанок, храмовий обід, приготовляли поминальні обіди і перекуски на похорони, дали поміч з обідом на окружне полеве Богослуження у Вірдейл, видали перекуску на День Подяк. Відвідували хворих в шпиталі і вдома, посилали квіти і картки, а також відвідуємо Дім Старших Горожан раз у рік, видаємо їм тоді вечерю та обдаровуємо мешканців маленькими подарунками. Членки беруть участь у Спільнім Дні Молитви. Відділ складає пожертви на народні і добродійні цілі. Постарали речі до церкви і Народного Дому. вплатили свій бюджет до Централі Союзу.

Заряд на 1978 рік: — голова — Оксана Мохорук, заступниця — Анна Глек, секретарка — Маруся Григор, касирка — Розалія Яців. Добродійний комітет очолює Маруся Басараба. Контрольна комісія — Марія Косован і Оксана Пронич, Комітет купівлі — Маруся Григор і Оксана Мохорук. Сестриці — П. Марія Григор і Василина Мадрига.

Маруся Григор, секр.

АЙТУНА, САСК.
ВІДДІЛ ІМ. КНЯГИНІ ОЛЬГИ

Річні збори жіночого т-ва відбулися в Народнім Домі 1 листопада 1977 року в присутности 21 членок. Голова пані Єлисавета Козій відкрила збори молитвою. Предсідницею зборів була пані Лин Самець, добродійка Боднар секретаркою. Членки різних комітетів здали свої звіти з різної праці.

Голова Єлисавета Козій подякувала членкам за кооперацію, і співпрацю в усіх обов'язках.

Товариство набуло прапор смолоскип — символ Союзу, брали участь у з'їзді, який відбувся в Саскатуні у серпні 1977. Постарали оксамит накривати на піст у церкві, також 2 стихарі для хлопців, що обслуговують коло священика, храмовий обід, було прийняття сумківців з Саскатуну, що давали концерт у листопаді 27, 1977. Великодне печиво у квітні, Місійна відправа була в церкві, потім був обід у Народнім Домі, видали чотири бенкети, три похоронні обіди, чотири весільні і два 25-літні ювілеї.

Дві сумківки з Айтуни були вибрані кандидатками на зимовий фестиваль. Ми їм помагали продавати тикети, улаштували осінній базар.

Па змозі наших фінансів жертвуємо на Інститут П. Могили, „Промінь", Колегію, сповняємо свій бюджет, також на інші народні цілі. Ми дали $5,000.00 на місцеву церкву. В касі осталося $1,085.64.

Управа на 1978 рік: голова — Ліна Шевчук, 1-ша заст. голови — Олександра Мельник, 2-га заст. голови — Марія Гребенюк, Юлія Яців — секретарка, Параня Козій — касирка.

Юлія Яців, секр.

ДАВФИН, МАН.
ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Річні збори відділу відбулися 7 грудня 1977 р. в Українській православній авдиторії. Голова пані Розалія Грицай попросила о. А. Тетеренка до молитви. Після молитви була хвилина мовчанки за покійних членок. Головою зборів була вибрана пані Марія Білоус, а секретаркою пані Анна Мазур. Після вибору президії були звіти членів заряду за минулий рік праці.

Під час 1977 року було дев'ять місячних зборів, п'ять засідань (заряду і програмового комітету) та одні надзвичайні збори. В тому році ми мали концерт Лесі Українки і відзначення довголітніх членок і Весняний чай. Наш відділ відвідала голова Союзу Українок Канади пані Анастасія Шемелюк-Радомська. Ми вислали свою делеґатку на крайовий і провінційний з'їзди Союзу Українок Канади і на Конгрес Комітету Українців Канади. Ми передплачуємо „Промінь" для місцевої лікарні. Наш відділ угощав старших громадян в Домі св. Павла. Ми брали участь у святі Замирення. Впродовж 1977 року ми причинилися у святкуваннях 50-ліття громади Св. Юрія. Так само, ми брали участь в давфиніькому україніькому національному фестивалі.

В касі з 1976 р. залишилось — $1,880.20, в 1977 р. було приходу — $2,320.36, ройходу було — $3,921.64, в касі лишилось — $278.92.

Наш відділ подарував на парафіяльну резиденцію тисячу долярів, на українську православну авдиторію також тисячу долярів, на музей Союзу Українок 190 дол., на пресовий фонд „Променя" 40.75 дол. і на СУМК 30 дол.

Заряд відділу імені Лесі Українки в Давфині, Ман. на 1978 рік: уступивша голова — Марія Білоус, голова — Розалія Грицай, заступниця голови — Текля Шовдра, кореспонденційна секретарка — Марія Андрейчук, рекордова секретарка — добр. Галина Тетеренко, заступниця рекордової секретарки — Євгенія Кирилюк, касирка — Юстина Симчич. Референтка членства — Емілія Шевчук. Контрольна комісія: Юстина Маранчук, Анна Швець, Ксеня Бураковська. Програмовий комітет: Єлисавета Підлипна, Марія Ґорчинська, Анна Мазур, референтка радіо та преси — Анна Чайковська, відвідувачки хворих — Анна Бігун, Катерина Самець, телефонічний комітет: Анна Кийко, Анна Клапоущак, Анна Стандрик, Павліна Рубашевська, бібліотекарки — Анна Клапоущак, Анна Кізь, Надзірна рада СУМК: добр. Галина Тетеренко, Текля Шовдра, Леона Гром, Розалія Моніта.

Галина Тетеренко, рек. секр.

Вручення почесного членства пані Анні Клапоущак. На знимці справа наліво пані: Марія Андрейчук, Анна Клапоущак і Розалія Грицай.

МЕЛФОРТ, САСК.
ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Річні збори відділу відбулися 27 листопада 1977 р. Присутніх було 12 членок. Збори відкрила молитвою голова пані Копачівська. Вона також склала подяку членкам за добру співпрацю та здала звіт діяльности за минулий рік.

Впродовж року відбулось сім місячних зборів і одні річні збори. Заряд і членки відділу влаштували День Подяки, роковини Лесі Українки, спільне свячене обідом, вечерю на Новий Рік, перекуску на поминальній службі, храм нашої церковної громади. Членки помагали з обідом під час Полевої Служби Божої, Відділ вислав дві делеґатки на Ювіл. З'їзд до Саскатуну, мали випродаж Великодного печива, ходили з колядою. Улаштували прощальне прийняття для о. і добр. Лакустів, а також привітальне прийняття для о. Бови, відбули 22 бінго, видали одну весільну вечерю, купили „Юкреініен Кенедіяна", дали 1,000 дол. на церкву. Брали участь у Дні Світової Молитви, відвідували хворих у шпиталі. Членки з сусідніх відділів, такі як пані Олена Зліпко навчали української мови, а о. О. Лакуста навчав релігії і мови.

Фінансовий звіт — з р. 1976 осталось у касі — $3,353.78, прибутки в 1977 — $1,680.50, видатки в 1977 — $4,121.81, в касі осталось $904.47.

Заряд відділу на 1978 — голова — Катерина Фідик, заст. голови — Анна Петрів, секретарка — Анастасія Спелей, касирка — Василина Кивирига, фінанс. секр. — Стефка Гандзюк. Господині — Марія Шпак і Марія Романюк. Контрольна комісія — Надія Щербій і Гафія Ніврянська, добродійної праці — Гафія Ніврянська і Марія Ґрипюк. Сестриці — Анна Копачівська, Марія Ґрипюк і Василина Кивирига.

Анастасія Спелей, секр.

КЕМСАК, САСК.
ВІДДІЛ ІМ. СОФІЇ РУСОВОЇ

Річні збори відділу відбулися у понеділок 5 грудня 1978 у Народному Домі в присутности 24 членок. Збори відкрила заступниця голови пані Емілія Андрейчук і попросила о. Ярослава Пука перевести молитву. Збори перепроваджувала вибрана президія у складі Емілії Андрейчук — голови, Марцелі Ковалишин — секретарки. Після прочитання протоколу і затвердження його, членки заряду здавали звіти з цілорічної праці відділу. Тому, що голова відділу пані Варвара Максимчук мала поважні перешкоди і немогла бути на зборах, то за неї звітувала заступниця пані Емілія Андрейчук. Вона сказала, зо праця комітетів при відділі була досить активна, а це було завдяки добрій кооперації членок.

Протягом звітуючого року відбулося 9 місячних зборів, 6 засідань заряду, на яких вирішувались, не передбачені на місячних зборах, справи. З поважніших імпрез, які ми влаштовували разом з церковною громадою були такі: Новорічна Маланка з танцями, Свята Йорданська Вечеря для членок і членів громади, спільне Великодне свячене, випродаж великодного печива і з тої нагоди чайне прийняття для учасників, соціяльний вечірок для працівників в різних комітетах, пирогове пущення. Кожного року видаємо вечерю після Різдвяних свят, для тих, що перебувають у домі старших громадян. Видавали вечері з нагоди таких бенкетів: для учителів шкільних рад, поліційних станиць у східньому Саскачевані, шкільним ґрадуантам, тим спортовцям, що грають „гокі", похоронні обіди і перекуски і т. д. Наш відділ опікується церквою, прибирає і прикрашує її, дбає про Народній Дім, що недавно був побудований і здається найкращий у цілій провінції Саскачеван.

Культурно-освітня праця: Завдяки о. парохові нам цього року вдалося відновити Рідну Школу, котру провадить і навчає української мови сам отець. Але нажаль маємо мало дітей у шкільному віці. У світовому році ми мали велику приємність гостити в себе голову С.У.К. пані Анастасію Шемелюк-Радомську. Протягом року у нашому відділі відбувалися такі свята: Відчит про Лесю Українку і концерт з нагоди свята Тараса Шевченка, де улаштовують у більшости наші жінки. Такі національні свята допомагає нам приготовляти о. парох, защо від нас належиться йому щира подяка. Такі національні свята мають для нас велике виховне значення, як молодших, так і старших бо ми їх приготовляємо в двох мовах. Після таких відчитів і концертів наш відділ приймає учасників чайком. Минулого року наш відділ урочисто відсвяткував 50-літній Ювілей Союзу Українок Канади, а також 32-гу річницю свого існування гарною концертовою програмою. Урочистість розпочалась Богослуженням і посвяченням прапора Союзу Українок Канади. На нашу урочистість ми отримали привіти від Блаженнішого Митрополита Андрея, Голови Президії Консисторії о. митр. Д. Лучака, мейора міста, від централі С.У.К. та інших визначних осіб Також наш відділ мав репрезентантток з своїм прапором на 50-літнім Ювілею СУ.К. у Саскатуні, де пізніше з імпрези здали звіт для ширшого громадянства м. Кемсак. Наш відділ з добродійним комітетом відвідує хворих по шпиталях та домах і висилає картки побажань.

Фінансовий звіт подала касирка, вона сказала, що на Музей Союзу Українок у Саскатуні ми дали $100.00, на фонд журналу „Промінь" $20.00, на прапор $20.00, на будову нового шпиталю в м. Кемсак $4,000.00, Наш відділ щороку уділює стипендію $25.00 для студента публічної школи, який найкраще вивчає українську мову. Продавали розіграшкові білєти на Музей в Саскатуні. Наш відділ сповнив свій бюджет до централі С.У.К.

З 1976 року лишилося в касі $6,658.21, приходу у 1977 році було $10,659.48, розходу було $7,722.47, у касі лишилось на 1978 рік $9,595.22.

Вибрали заряд на 1978 рік: голова — Варвара Максимчук, 1-ша заст. голови — Емілія Андрийчук, 2-га заступниця голови — Марія Великголова, рекордова секретарка — Марцеля Ковалишин, кореспонденційний секр. — добр. Анна Пук, заступниця — Текля Барабаш і касирка Марта Зазеленчук. Та були вибрані церковні сестриці: Анна Великголова, Н. Ойстрик, М. Фелипчук, А. Сич, та інші допоміжні комітети.

По звітах і після виборів о. Ярослав Пук зложив щиру подяку зарядові й членкам за їхню добру кооперацію і співпрацю з церковною громадою. Підкреслив ролю жіночого товариства в розвитку церковного життя у загальному в Канаді і побажав якнайкращих успіхів у майбутньому, та Божого Благословення на нашу працю.

Анна Пук, кореспонденційний секр.

ВЕРНОН, Б. К.
ВІДДІЛ ІМ. СВ. ОЛЬГИ

Річні збори відділу відбулися 11 грудня 1977 року в церковній залі. Предсідниця зборів була голова відділу пані Василина Кучер, яка відкрила збори молитвою і хвилиною мовчанки вшановано покійних членок відділу. Членки заряду і комітетів здавали звіти з річної діяльности, голова В. Кучер здала свій звіт і склала сердечну подяку всім членкам за щиру співпрацю.

Впродовж року відбулось 10 місячних зборів З засідань, на зборах читаємо обіжники, кореспонденцію і ріжні матеріяли.

Діяльність відділу: відділ улаштував 50-ліття С.У.К., свято Лесі Українки, брали участь в роковинах Тараса Шевченка, Святі Книжки, у Дневі Матері, Миколаївський вечір відбувся концертом, що його приготовила з дітьми рідної і релігійної школи, пані Д. Чайковська. Була подана перекуска на всіх згаданих святах. Членки приготовляли похоронні і поминальні обіди та перекуски, спільне Свячене, Йорданську Вечерю, храмовий обід, випродаж Великоднього печива, подали вечерю на базар і продаж печива та ручних робіт, вечерю після міського карнавалу.

Добродійний комітет відвідує хворих в шпиталі чи в дома, заносить квіти і картки побажань виздоровлення, вітають нових членів маленьким подарунком, ходять колядувати, розвозять паски і писанки старшим членам перед Великоднем. Відділ висилав делегаток на з'їзди, закупив речі до парафіяльної хати, які потрібно, зимою улаштовуємо вечірки писання писанок, вишивання і інше, членки доглядають церкву.

Відділ склав такі пожертви: на поборювання недуги рака — $25.00, на міський шпиталь „Ґарден фер" — $120.45, „Госпитал Гом Сосаеті" — $500.00, місцеву церкву — $1,500.00, Ювілейний фонд С.У.К. — $50.00, „Промінь" — $25.00, Музейну Фундацію — $100.00, „Сумківець" — $25.00.

Фінансовий звіт: осталось в касі з 1976 року — $2,173.53, прибутки за рік 1977 — $6,507.90, видатки — $2,456.50.

Заряд на рік 1978 рік: голова — В. Кучер, 1-ша заступниця — П. Стефюк, 2-га заст. — М. Попович, рек. секр. — А. Кецкало, кореспонд. секр. — Н. Микитюк, фінансова секр. — М. Демко. Контрольна комісія — М. Сокол, І. Никонечна, С. Князь. Сестриці — А. Зозуля, М. Вигнян, П. Стефюк. Мист. музей і бібліотека — М. Сокол, Ґ. Бромберґер, С. Князь, І. Никонечна. Господині в кухні — А. Сорочак, Г. Винничук, М. Маковійчук, П. Стефюк, К. Слободзян, Р. Гавка. Відвідування хворих — М. Сокол і С. Князь. Освітня референтка — Н. Микитюк, „Промінь" — Н. Микитюк, телефонічний — Ґ. Бромберґер, А. Сорочак, Г. Винничук і І. Никонечна, привітальний — С. Князь і Ґ. Бромбергер.

А. Кецкало, рекорд секр.

ТАНДЕР БЕЙ, ОНТ.
ВІДДІЛ ім. О. ПЧІЛКИ

Річні збори відділу відбулись 15 січня 1978 р. у годині 2.30 по полудні у церковній залі. Участь у зборах узяли також прот. о. Павло Зміївський і голова громади Ілля Яремчук. Голова відділу Варвара Бойко привітала присутніх, і молитвою та хвилиною мовчанки вшановано пам'ять відійшовших членок. До президії зборів вибрано пань Марію Ґронську, секр. Софію Мендик, членкою була Вероніка Середюк.

Рекорд. секретарка прочитала протокол із минулорічних зборів.

Звіт голови В. Бойко: відбулось 2 вечері — Ґорданська і прийняття для церковного хору, колядників, і жінок, які працюють при тижневім випродажі поживи під церквою і залі, обід, спільне Свячене і церковний празник, сім поминальних прийнять. Обід із програмою 50-літнього ювілею С.У.К. у Роял Едвард готелі, і прийняття голови Краєвої Управи Анастасії Шемелюк-Радомської, відбулось спільно, з відділами Доньки України, Лесі Українки і Ольги Басараб, дуже успішно. Свято нашої патронки Олени Пчілки і Лесі Українки також спільно відзначено із відділом Доньки України. День Матері недільної школи відбувається під проводом головної учительки пані Соні Клименко і її помічниць Петрусі Яремчук, Тамари Клименко і Марусі Козоріз. Грошеві пожертви на такі установи. Крайовий Музей, журнал „Промінь" з нагоди 50-літнього ювілею, С.У.С. $25.00, на Ювілейний з'їзд С.У.К. у Саскатуні $50.00, на машину освітлювання до місцевого шпиталю $100.00, на Дітей калік $25.00, як також допомогу у базарі місцевому відділові жін. КУК.

Слідували дальші звіти членок управи, потім покликано до слова голову громади Ілію Яремчука, який дав похвальні зауваги усім членкам і зарядові за співпрацю і грошеву допомогу церковному зарядові, і побажав дальших успіхів у праці.

Прот. Павло Зміївський, також дав поради і признання членкам у їх праці і виконанні своїх обов'язків.

Склад заряду на 1978 рік: голова — Варвара Бойко, заст. голови — Стефанія Музика, секорд. секр. — Софія Мендик, фін. секр. — добр. Анна Зміївська, касирка — Оля Вилкі. Мистецький комітет: Зеновія Зміївська, Г. Мендик. Референтка „Променя" — Анна Стасів. Церковні сестриці — Катерина Вилкі і Марія Дубек. Помічниці у кухні — Катерина Вилкі і О. Шапка.

С. Мендик, секр.

СКАРБОРО, ОНТ.
ВІДДІЛ ІМ. СВ. АННИ

Річні збори відбулися 4 грудня 1977 р. Предсідницею зборів була пані М. Боднарчук а секретаркою Т. Козурко. Отець Легенюк відкрив збори молитвою і побажав успіху у їх переведенні. Після однохвилинної мовчанки по померлих членках, предсідниця покликала секретарку до прочитання протоколу з минулорічних зборів. Після звітів урядниць, уступившому зарядові уділено вотум довір'я. Голова М. Боднарчук подякувала членкам за їх співпрацю, що дало нам змогу виконати всі свої обов'язки хоч не найкраще, але належно, як наші сили дозволили нам.

На протязі року, ми перевели 9 місячних засідань, улаштували Ґорданську Святу вечерю, Свято Миколая, День Матері, спільне свячене та вшанували наших незабутніх поетів: Лесю Українку і Тараса Шевченка. Наша молодь та жіноче т-во разом з церковним зарядом відвідуємо доми наших членів з колядою. Дуже багато праці уділяємо під час осіннього базару, котрий увінчався великим успіхом цього року і закінчився величавою забавою з вибором королеви на 1978-ий рік. Нею є Христина Федак, та дві принцеси: Маруся Гринишак, та Христина Баран. Весняний випродаж печива також дає нам поважну фінансову користь.

До нашого вжитку ми придбали великий заморожувач, що дає нам змогу нароблятиповажне число варенників чи іншого печива для громадської потреби. І так своїми скромними силами ми дали церковному зарядові $3,700.00 на сплату боргу.

З року 1976 в касі лишилось — $1,547.58, прихід в 1977 р. — $4,305.22, розходи на 1977 — $5,555.98, в кінці року засталось $296.82.

Заряд на 1978 рік: уступився голова — М. Боднарчук, голова — Т. Козурко, 1-ша заст. голови — Е. Павлик, 2-га заст. — А. Петришин, рекордова секр. — Ю. Никифорук, фінансова секр. — Т. Баран, касирка — О. Михальчук, культ.-освітня реф. — Т. Чорна, референтка „Променя" — Л. Бот. Контрольна комісія — В. Кузик, Г. Лесик, Л. Савдик. Телефонічний комітет — Г. Лесик, В. Кузик, Д. Болусм'як.

Т. Козурко, секр.

ЕТЕЛБЕРТ, МАН.
ВІДДІЛ ІМ. КНЯГИНІ ОЛЬГИ

Річні збори жіночого товариства відбулися вечером 6 грудня в Народнім Домі. Присутніх було 13 членок.

Членки проспівали спільно молитву „Боже вислухай благання" та

вшановано хвилинкою мовчанки покійних членок. Голова відділу, пані Емілія Шмийлська перепровадила збори. Впродовж року відбулося 8 місячних зборів а двоє надзвичайних. Рік був успішний. Спочатком року товариство колядувало в місцевім Старечім домі і дарували мешканців Різдвяним печивом; також дарували нашим старшим парафіянам печиво. Членки також ходили колядувати на церкву.

Ми вшанували роковини Тараса Шевченка в церкві; також мали велику приємність вітати краєву голову С.У.К. п. Анастасію Шемелюк-Радомську.

Влаштували: обід на спільне свячене і разом День Матері, продаж великоднього печива; також бінго і базар, обід на храм Свв. Петра і Павла, осінню вечерю, 4 похоронних обідів та два поминальних. Товариство передплатило „Промінь", дарувало на пресовий фонд „Променя" та на місцеву газету „Етелберт Еко". Радо отримали прапор Союзу, посвятили та примістили у поважнім місці в Народнім Домі. Членки добровільно почистили Народний Дім, післали картки та квіти хворим членкам, давали $25.00 на організаційний фонд поїздку краєвої голови Союзу, дарували $25.00 на організаційний фонд на 50-літній Ювілейний з'їзд, на стипендію $50.00 до Колегії Св. Андрея студентові Богословського факультету за курс церковної музики, що його отримав Тимофій Гавриш з Геффорду, Саск. Сплатили рент до Народного Дому — $247.75.

Фінансовий звіт: осталось в касі спочатку року — $3,017.63, прихід за рік — $2,930.70, розхід за рік — 1,099.77, осталося в касі — $4,849.22.

Заряд на рік 1978: голова — Стефанія Савчин, заступниця голови — Емілія Шмильська, секретарка — Мардж Кінащук, заст. секр. — Катерина Медвідь, касирка — Ольга Ґнязловська. Контрольна комісія — Анна Савчук, Марія Грицай. Телефонічний комітет — Марія Грицай, **Роксандра** Бурдейна, Емілія Шмильська. Господині до кухні: Роксандра Бурдейна, Емілія Шмильська, Анна Савчук, Ольга Лелик, Ольга Ґнязловська, Настя Пачковська, Стефанія Савчин. Сестриці: Ольга Лелик, Настя Пачковська, Параня Коновальчук. Церкву чистити: Ольга Лелик і Марія Грицай, Стефанія Савчин, Анна Ґинсйорик, Ольга Ґнязловська.

Катерина Медвідь, секретарка

БРУКСБІ, САСК. ВІДДІЛ ІМ. КН. ЯРОСЛАВНИ

Річні збори відділу відбулися в домі пані Стефанії Панчук, 4-го грудня 1977 року. Присутних членок було 12. Предсідницею зборів була пані Марія Залещук, а секретаркою пані Віра Ціпивник.

Голова відділу пані Докія Возняк сердечно привітала членок, що так численно прийшли на ці річні збори і склала подяку зарядові і членкам за їх щиру працю і кооперацію. Секретарка і касирка заряду здавали звіти з річної діяльности відділу. Впродовж року відділ відбув 8 місячних зборів.

Під час Різдвяних свят декотрі членки спільно з членами церковної громади ходили колядувати. Окружна Різдвяна вечеря відбулася цього року в нашій залі 15 січня. Велике число громадян прибуло хоч мороз був тяжкий. Видали вечерю на річний „Даєн енд Денс" в Мелфорті, два обіди, спільне свячене і храм, одно весілля, День Подяки, улаштували вечерок для о. і добр. Лакустів, які від'їхали до Вернон, Б. К. і носили квіти і картки хворим в шпиталі.

Членки нашого товариства беруть участь в окружнім хорі. Цей хор виступав у Різдвяній програмі, роковинах Шевченка, спільнім свяченім у храмах в цілім окрузі, в полевій Службі Божій на концертах у Вірдейл.

Фінансовий звіт: З року 1976 осталося в касі $2,514.07, прибутки в 1977 році — $2,102.00, видатки — $1,791.03, в касі осталось (в банку) — $2,825.04.

В 1977 році товариство жертвувало $100.00 на церкву, $150.00 на Народний Дім, $50.00 на Зелений Гай, $40.00 на радіопередачу CFQC. Місійний фонд.

Управа відділу на 1978 рік: голова — Докія Возняк, заст. голови — Віра Ціпивник, секретарка — Стефанія Панчук, касирка — Надія Ціпивник, Сестриці: Анна Ціпивник, Домка Панчук, Марія Залещук і Параска Оробко. Контрольна комісія: Ірина Клач і Олена Ярмій.

Стеманія Панчук, секр.

СТ. ДЖУЛІЄН, САСК. ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Річні збори відділу відбулися 30 листопада 1977, год. 7:30 вечером у Народнім Домі. Присутніх було 14 членок. Предсідницею зборів була голова т-ва пані Маруся Олексин.

Пані Олексин подякувала членкам за їхню щиру співпрацю і добру кооперацію. Слідували звіти заряду.

Впродовж року відбулося 2 зборів і одно засідання. Читали обіжники з Централі та від Провінційної Екзекутиви. Членки влаштовували проводи і спільне свячене на День Матері, відзначили матерів малим корсажем. Видали два похоронних обіди, один поминальний обід, місійну перекуску на Покрову. Гостили 3 священиків того дня. Посилали карточки поздоровлення хворим член-

Відділ ім. Кн. Ярославни в Бруксбі, Саск.

Довкола ДОМУ

Стефанія Кульба

Познайомтесь. Це наша нова референтка Домашньої Економіки пані Стефанія Кульба, обрана на Ювілейнім З'їзді в Саскатуні. Живе в Монтреалі. Вона цікаво пише, її приписи оригінальні і поживні, статті-поради цікаві.

Ред.

ЛОСОСЬ (СЕМОН)

1 ф. бляшанка лосося
1 цибуля — дрібно посічена
¼ горнятка масла
2 горнятка дрібних кусників свіжого хліба
2 вбите яйце
молоко
зелена петрушка
1 ложка цитринового соку і терта шкірка
½ ложечки солі
⅛ ложечки перцю

Сок з лосося зляти до горнятка та додати стільки молока щоб було повне горня; вимішати з вбитим яйцям. Цибулю легенько підсмажити з маслом, вимішати з хлібом. Лосося обчистити від шкірки і костей; вимішати з рештою складників та дати в помащену 1½-квартову посудину. Дати до нагрітої печі 350○ на 35 хвилин.

— — —

ЗЕЛЕНА-ЖОВТА САЛАТА З ФАСОЛІ

1 бляшанка (8 унц.) зеленої стручкової фасолі кусниками
1 бляшанка (8 унц.) жовтої стручкової фасолі кусниками
1 бляшанка (4 унц.) краяних печериць
2 малі цибулі — покраяти в тонкі кружальця
½ горнятка італійської заправи до салати — Italian Salad Dressing
1 ложка оцту
½ ложечка солі, перець.

Фасолю, печериці відцідити і вложити до миски; на верх дати цибулю — гарно розділити на окремі колісцятка. Покропити оцтом, посолити і поперчити і все легко вимішати. Додати італійську заправу і знов вимішати. Прикрити і поставити на пару годин до холодільника. Виложити на салатницю і прибрати зверху гарно кружальцями цибулі.

— — —

СИРНИК

Тісто:

1 горнятко муки
¼ ф. масла
½ горнятка цукру
7 цитринова шкірка
1 жовток
½ ложечки порошку до печива (бейкінґ павдер)

Замісити тісто, розкачати і виложити на тортівницю. Пекти на 400⁰ на золотий колір.

Сирна маса:

2 ф. сухого сира
1 ф. цукру мучки
¼ ф. масла — розтоплене
1 цитринова шкірка
10 яєць
2 ложки цукру піску

В посудині розтерти сир з 3-ма цілими яйцями і цукром мучкою. Вбити добре на мішалі 7 жовтків і додати до попереднього разом з маслом і шум із 5 білків, вимішаний з двома ложками цукру піску. Це все вилляти на тортівницю на спечений корж.

Пекти одну годину і 10 хвилин на 350⁰.

— — —

КАПУСНЯЧКИ

1 пушка тіста — 8 частин — Butter Crescent Flaky Rolls
2 ф. капусти
½ ложки масла
¼ ложки сметани
солі до смаку

Зварити капусту, змолоти і віддушити добре. Засмажити на маслі, додати сметану і посолити. Втерти, щоб була одна маса.

Вийняти тісто з пушки: 8 трикутників розложити на стільничці і помастити начинкою з капусти. Тоді перекроїти кожний трикутник ще раз, щоб вийшло 16 кусників. Завинути кожен як пиріжок. Покласти на бляху і пекти у вигрітій печі на 410○ около 10 - 12 хвилин.

— — —

КВІТНА КАПУСТА

2 пачки замороженої квітної капусти
6 ложок масла
2 яйця — твердо зварені і посічені
2 ложечки зел. петрушки — січеної
2 ложки тертих сухариків

Зварену капусту добре процідити. Масло розтопити і вимішати з січеними яйцями, петрушкою і тертими сухариками. Розвести це по капусті, уложеній на полумиску.

кам у шпиталі. Ходили колядувати з членами церкви.

Заряд на 1978 рік: голова — Маруся Олексин, заст. голови — Доця Олексин, секретарка — К. Хомин, касирка — Олена Михайлюк, рек. секр. — Славка Залещук. Контрольорки — Орися Юзик, Орися Угрин і Михайліна Сорокан. Господині — Славка Залещук, Орися Олексин, Катерина Божовська, Марія Угрин, Доротея Бокшована, Михайліна Сорокан, Орися Юзик, Марія Боєчук.

Відділ пожертвував на церкву $500.00, на Народний Дім — $100.00, Телеміракел — $25.00, купили паї на оселю „Зелений Гай" $38.16, купили речі до кухні — $117.50. Бюджет в сумі $64.00.

Фінансовий звіт — з 1976 року осталося у касі — $1,491.72, прибутку — $269.22, видатки — 886.66, у касі осталося — $872.28.

К. Хомин, секр.

APPLE KUCHEN

1 - ¼ cup sifted all purpose flour (sifted before measuring)
¼ cup sugar
1 - ½ tspn. baking powder
½ tsp. salt
¼ cup butter or margarine
1 tsp. vanilla extract
5 cups thinly sliced, pared tart apple

Preheat oven to 400 F. Lightly grease a 13x9x2 inch baking pan. Into medium bowl, sift flour with ¼ cup sugar, baking powder and salt. With pastry blender, cut in ¼ cup butter until mixture resembles courase crumbs. Add beaten egg, milk and vanilla, stirring with a fork until mixture is smooth-about 1 minute. Spread butter evenly in bottom of prepared pan. Arrange apple slices, thin sides down and slightly overlapping, in parrallel rows over the batter.

Topping

¼ cup sugar
1 tsp. cinnamon
¼ cup butter or margarine, melted
⅓ cup apricot preserves
Soft vanilla ice cream or whipped crem

Make topping: Combine sugar, cinnamon and melted butter. Sprikle sugar mixture over the apple slices. Bake 35 minutes or until apple slices are tender. Remove to wire rack.

Mix apricot preserves with 1 tablespoon hot water. Brush over apple. Cut apple kuchen into rectangles and serve warm, with ice cream or whipped cream. Makes 12 servings.

SWEET & SOUR SPARERIBS

3 ф. свинячих ребер — покраяних на маленькі кусочки
1 бляшанка 19 унцій — тушкованих томат — Del Monte Stewed Tomates
5 ложок цукру
3 ложки оцту
2 ложки крохмалевої мучки (cornstarch)
2½ ложечки соли
1½ ложечки сосу Ворцестер
2 зубки часнику — потертого

В нагріту піч на 350○ вставити ребра і пекти 30 хвилин. Окремо в ринці сполучити решту складників; привести до кипіння, відтак знизити температуру і варити мішаючи доки не згусне. Полити ребта соусом і докінчити пекти приблизно 30 хвилин.

PORK'N BEAN BREAD

2 cups all purpose flour
1 tbls. bakin' powder
1 tsp. salt
2 eggs, beaten
¼ cup oil
2 tbls. milk
¼ cup finely packed brown sugar
1 cup cooked, chopped bacon
2 tbls. powdered mustard
3 tbls. minced onion
1 (14 oz.) can pork and beans

Measure flour, baking powder and salt into a mixing bowl. Combine all of the other ingredients. Add them all at once to the flour mixture, stirring just until the flour is noistened. Turn into a greased 8½ x 4½ inch loaf pan. Bake in a preheated 305 oven 50 to 55 minutes or until done. Allow to cool 15 mins. before removing from pan. Makes one loaf of bread.

This special pork and bean bread, when warmed, sliced thick and topped with cheese sauce and a slice of bacon becomes a meal in itself. A salad, a beverage and some fresh fruit for dessert are all that's needed to complete a well-balanced meal. Serves 6.

Як маються ваші ноги?

Чи можете змінити вигляд ваших ніг? Якщо ваші ноги не мають найкращої форми, не тратьте надії. Добрий вигляд ноги можна осягнути через старанний добір обуви й панчіх.

Жильні сітки й виразні жилки не надаються до лічення — лише жилки. Також напухлі кістки й стопи не тільки неатрактивні, але й небажані медикально. Перемучення, або й щось іншого, може бути причиною цих опухів. Якщо терпите на такі долегливості постійно, зверіться ся до лікаря за порадою. Для негайної пільги треба усунути утискаючу частину одежі й дати стопам відпочивати на підвищенні. Цим також обмежите вживання соли, що також корисне, але варта провірити з своїм лікарем.

Гарний вигляд ноги можна осягнути найкраще через відповідний добір обуви і панчіх. Грубі ноги й кістки найкраще виглядають у добре збіляносаному черевиці на середньо високому закаблуці (общасі). Плоскі закаблуки мають нахил надавати стопі й кістці ширшого вигляду. Для найкращого ефекту черевики, панчохи й спідничка повинні бути в тому самому тоні, щоб непідкреслювати лінію ноги. Фактично, в цей спосіб ви, наче б підмальовували свої ноги. Не вживайте темних панчіх, бо вони надають ногам струнког вигляду й зосереджують на них увагу, хіба спідничка довга.

Чобітки добрі для дівчат з грубими ногами, тільки що часом трудно купити фасонові чоботи для досить широкої стопи й ноги грубої. Яка б не була довжина чобітка, треба уважати на білянс чобітка до спіднички, інакше буде підкреслена грубість ноги. Не думайте однак, що не можете носити фасонових — „Т" — півчеревичків у пояски, якщо маєте грубші ноги. Треба шукати за такими півчеревиками на низькому закаблуці.

Плоска підошва і клинкувати закаблук, але без пересади, надають нозі милого вигляду. Черевики з загостреними носками або легко довгуваті рівнож надають не дуже то струнким кісткам ліпшого вигляду.

Якщо хочете, щоб ваші ноги гарно виглядали, носіть просту гладку обуву, а якщо любите обув крикливу, ясно кольорову, носіть її зі штанами.

С. К.

ISSN 0380-2140

P P-15 OCT 78
HAWRYSH MRS KATE
602-11112-101 ST
EDMONTON ALTA
T5G 2A2

ВЖЕ ВИЙШЛА З ДРУКУ

Книга має 12 статтей про мистецтво, кераміку, Різдвяні та Великодні звичаї, куховарство, ткацтво, ношу, танці, писанки, вишивки, літературу, музику та дереворізьбу.

Книга, розміром 8½ на 8½ цалів, гарно оправлена в тверду полотняну оправу з золотим витиском.

Крім 100 стор. статтей, книга має велику бібліографію, понад 100 гарних кольорових фотографій із українських канадських ручних виробів, гарний папір і чистий друк.

ЦІНА В ПРОДАЖУ $12.00.

ДРУКОВАНА В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ.

Замовлення висилайте на адресу:

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA
A 25, 11024 - 82 Avenue
Edmonton, Alberta, Canada
T6G 0T2